Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 27

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Glasul din stâncă

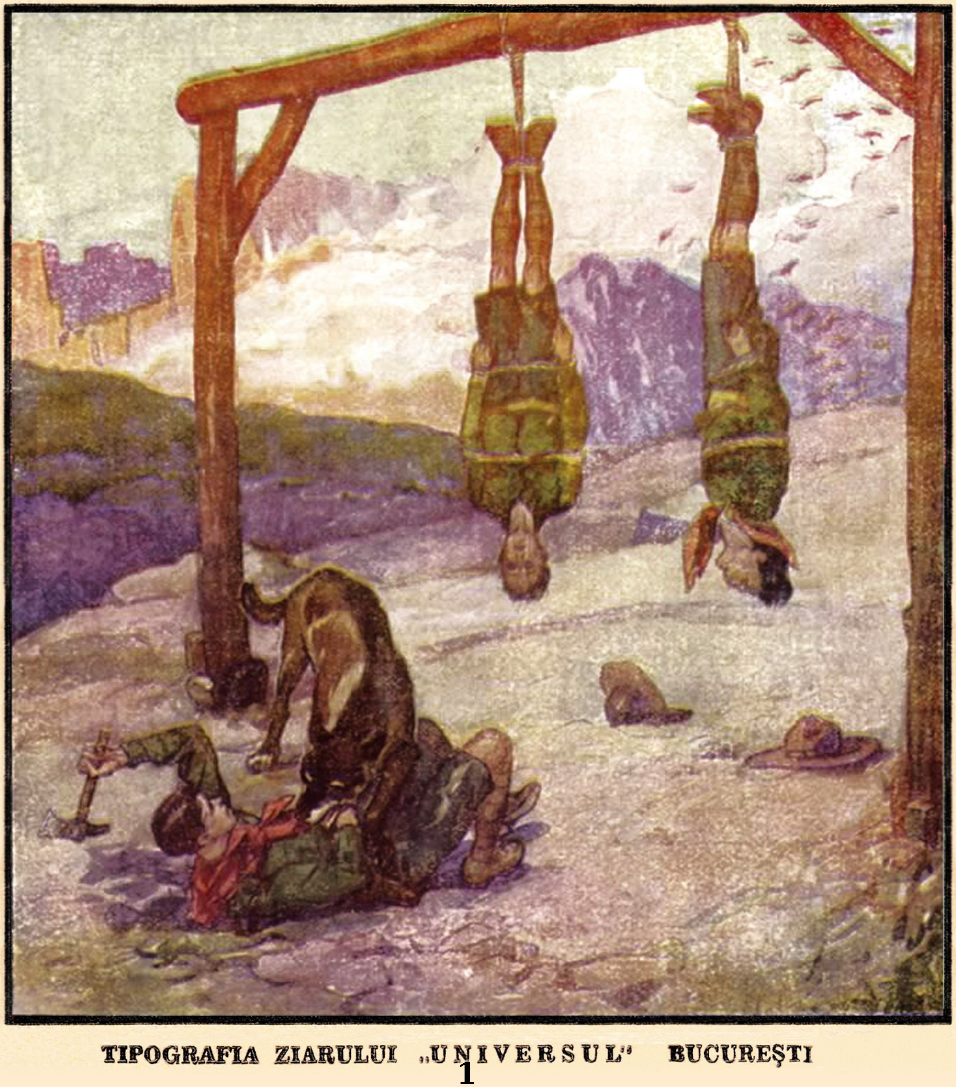

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Glasul din stâncă

Nr. 26

V.1.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:

1934

CAPITOLUL I
În crater

Astfel Jean Bart se găsea singur, azvârlit de cele mai uimitoare împrejurări în fundul unei adevărate pâlnii sau mai bine zis pe peretele acestei pâlnii, deoarece fundul vechiului crater era aproape tot ocupat de lacul în mijlocul căruia bolborosea vârtejul format de izvor; şi pereţii acelei pâlnii, perpendiculare, formaţi din stânci netede, fără nici o crăpătură sau vreun colţ ieşit în afară, nu prezentau în partea inferioară decât o margine îngustă acoperită de nisip.

Jean Bart, după ce fu azvârlit pe plajă, timp de câteva minute se întrebă ce se făcuseră camarazii săi.

Dar cum nu putea face decât ipoteze bazate pe imaginaţie, nu-şi mai pierdu timpul căutând să pătrundă o problemă imposibil de rezolvat.

Deşi era absolut dezolat, împrejurările potrivnice redeşteptaseră într-însul combativitatea, prezenţa de spirit şi energia cumpănită.

— Să mă-ngrijesc mai întâi de hrană.

Exprimându-şi cu glas tare acest gând avea în suflet speranţa că Raimondo, Marius şi Zomba vor găsi până-n sfârşit aeroplanul şi din văzduh îl vor descoperi în fundul craterului.

Atunci, văzându-i la rândul său deasupra lui i-ar fi ajutat să-l descopere strigând şi trăgând focuri de armă, căci deşi fuseseră scufundate în apă, armele pe care le avea asupra sa nu suferiseră nici o avarie, cartuşele fiind blindate şi impermeabile.

Începu deci să inspecteze semicercul de nisip a cărui circomferinţă era formată de stânca verticală iar diametrul de lacul ce o mărginea.

Descoperi bucăţele de lemn. Aduse de apele lacului cam proveneau desigur de la vreun cataclism care smulsese mici arbori ce formau împreună cu iarba singura vegetaţie a în sulei. În fundul plajei, în scobitura stâncii descoperi cu bucurie, nişte cuiburi de păsări.

— Nu voi muri de foame, cel puţin câteva zile, zise el.

Şi noul Robinson, prizonier al craterului, luând patru ouă,

strânse într-o gaură bucăţele de lemn cărora le dete foc, după ce, mai întâi, uscă la soare chibriturile ce la avea în buzunar. Când lemnele se prefăcură în cărbuni, Jean Bart vârî în cenuşă cele patru ouă şi acoperi totul cu nisip.

După cinci minute mânca cu poftă acele patru ouă fierte într-un mod atât de original.

De fapt era înfometat şi foarte slăbit. Şi dacă mâncarea aceea nu fu cine ştie ce, îi redase totuşi forţele pierdute.

Se simţea apoi foarte ostenit. Se gândi că, în tot căzu camarazii săi nu putuseră găsi aeroplanul aşa de repede şi că un somn de câteva ore, în aşteptarea lor, i-ar fi făcut mult bine.

Totuşi ca să nu piardă nici cea mai mică probabilitate de salvare, alese dintre bucăţile de lemn pe cea mai lungul şi o înfipse în nisip legându-i la vârf batista de mătase roşie pe care o purta înnodată la gât.

Vântul din acele regiuni înalte intra în crater formând adevărate vârtejuri şi făcea să fluture cu violenţă micul drapel.

Astfel, în caz când *Aerocul* ar fi trecut pe deasupra pe când el dormea pe plajă, Marius observând cu binoclul cum făcea de obicei, ar fi văzut acea flamură roşie şi pe acel care dormea alături.

Şi gândindu-se la aceste posibilităţi Jean Bart fu cuprins de un somn adânc.

Când se deşteptă era noapte.

Se gândi să aprindă focul, ca să facă un mic semnal. Dar îşi aminti ca aeroplanul nu făcea explorări în timpul nopţii.

Vru s-adoarmă iar, dar simţind că-i ie foame căută pe dibuite câteva ouă ca să le coacă şi să le mănânce după cum făcuse cu câteva ore mai înainte.

Temperatura era foarte rece şi se simţea îngheţat; atunci se gândi să se culce în cenuşa caldă, după ce constată că nu mai era nici un cărbune aprins. Şi mulţumită puţinei călduri ce-i pătrunse oasele putu adormi.

Nu se deşteptă decât a doua zi dimineaţa.

Nu mai rămăsese nici o urmă de furtuna din ajun. Cerul era limpede brăzdat abia de câţiva norişori subţiri şt transparenţi.

Jean Bart se simţea năpădit de o tristeţe sumbră, văzându-se prizonier în voia oarbei întâmplări.

Sufletul său curajos îl împiedica însă de a dispera. Examină cuiburile şi făcând socoteala ouălor văzu că-i ajungeau pentru opt zile. De băut n-avea nici o grijă, căci apa lacului era foarte

bună la gust.

Puse să se coacă vreo câteva ouă şi le mâncă. Între timp descoperi şi câteva păsări, care veniseră la cuiburile lor.

Instinctul de conservare îl făcea să înţeleagă că, în situaţia sa trebuia să strângă cât mai multă hrană.

Luă carabina şi ochii o pasăre. Dar, reflectă şi lăsă arma în jos.

Poate că celelalte păsări speriate de detunătură ar fi zburat spre a nu se mai întoarce.

— Le voi prinde în alt mod. De oarece îşi au cuiburile aici, desigur că se vor întoarce şi pân-atunci voi avea timp să mă gândesc la vreun mijloc.

Petrecu toată dimineaţa examinând peretele craterului Dar, în zadar se agăţa de rarele asperităţi ale lavei, nu reuşi nici odată să se caţăre mai sus de patru sau cinci metri deasupra plajei.

La fiecare încercare cădea, neavând nici un punct de reazem.

Atunci, renunţă, concentrându-şi toată atenţia asupra modului de a prinde păsările fără să dea alarma.

— Păsările dorm şi ele. La noapte voi veghea şi mă voi apropia când sunt adormite, aşa că voi putea, lua una, două sau chiar mai multe.

Numărase vreo douăsprezece.

Se gândea, cu drept cuvânt, că noaptea dormeau, căci păsările, după ce se aşezau câteva minute pe marginea cuiburilor, zburau şi se întorceau la intervale neregulate, aducând de fiecare dată fire de iarbă şi bucăţele de pământ cu care-şi consolidau locuinţa.

La amiază Jean Bart mâncă iarăşi patru ouă. Apoi nu ştiu ce să mai facă. Stând jos sau culcat pe plajă privea în continuu cerul, sperând să vadă apărând deodată aeroplanul.

Dar pe cerul implacabil nimic nu apărea.

Seara mâncă iarăşi ouă şi stete de veghe ca să prindă păsări.

Se ascunse în fundul plajei, unde o proeminenţa de lava îl ascundea de razele lunii.

Şi aşteptă momentul în care i se păru ca toate păsările erau adormite.

Ştia ce uşor e somnul lor, trebuia să evite cel mai mic zgomot.

După două ore se îndreptă tiptil spre cuibul, care îi era mai la îndemână. Văzu pasărea adormită şi calculă gestul. Brusc, întinse mâna apucând-o de gât şi strânse, nedându-i timpul nici să bată din aripi. Era moartă. O puse pe nisip şi înainta spre alt cuib, ceva mai sus, ceea ce îl sili să se caţere.

Cu mâna stângă ţinându-se de stâncă, cu cea dreaptă repetă gestul făcut cu câteva momente înainte şi obţinu acelaş rezultat.

De cinci ori repetă tentativa şi de fiecare dată cu un deplin succes.

Într-o jumătate de oră prinsese şapte păsări. La al optulea cuib, colţul de stâncă pe care se rezemă se desprinse şi el căzu pe nisip.

Văzu cu necaz, fugind toate celelalte.

— Să las pentru mâine noapte, se gândi el.

Pentru un moment am hrană pentru o săptămână.

Păsările aveau aspectul şi mărimea porumbeilor europeni.

Le aşeză în rând sub o stâncă şi se culcă să doarmă.

A doua zi pe când le curăţa de pene auzi în depărtară, un zgomot surd ca de tunet.

— Uite!... Tună!...

Şi acel tunet îndepărtat a cărui intensitate sporea era însoţit de violente detunături ce făceau parcă să se cutremure pământul.

— Ciudat! Dacă furtuna e departe, deoarece cerul e atât de senin, trebuie să fie însă grozavă de vreme ce se aude pân-aici.

Dar, la o detunătură mai puternică, fiind în picioare, îşi dete seama că pământul se cutremura.

Apa lacului era foarte agitată şi vârtejul din mijloc forma uneori o adevărată coloană lichidă.

Înţelese.

— E o erupţie. Numai de nu ar cădea stâncile astea peste mine.

După câteva secunde, zguduiturile încetară. Lacul redeveni liniştit şi Jean Bart îşi reluă ocupaţia întreruptă.

Ar fi plictisitor să descriem toate zilele pe care le petrecu în fundul craterului. În fiecare seară speranţele îi descreşteau şi grija sporea.

Începu să creadă că tovarăşii săi muriseră în cavernă, sau în vreo luptă cu indigenii.

După opt zile energia sa era destrămată.

Îl susţinea acea flacără misterioasă, care nu se stinge în sufletul omului, decât atunci când e în ghearele morţii.

La a noua zi era istovit.

Împrejurare agravantă: mâncase toate ouăle şi toate păsările.

Voise să pescuiască cu o undiţă făcută din batista lui pe care o rupsese fâşii şi la capătul căreia pusese un ac şi o bucată de

carne Dar, nu prinse nici un peşte. Şi nici nu văzu vreunul în punctele unde apa lacului era atât de transparentă încât se vedea până-n fundul lui.

Câteva zile de-a rândul încercă în zadar, până ce renunţă.

Lacul nu conţinea, desigur, nici un fel de vietate.

În după amiaza celei de a noua zile epuizase orice mijloc de subzistenţă şi nu vedea nici o posibilitate de a-şi mai procura.

Noaptea nu putut dormi.

Se vedea condamnat să moară de foame în fundul acelui crater, sub razele arzătoare ale soarelui, căci îşi pierduse pălăria, când fusese luat de valuri şi azvârlit pe plajă.

— Sub ploaia îngheţată a uraganului şi în oroarea nopţilor.

După două sau trei ore de somnolenţă febrilă, populată de tot felul de vedenii, se trezi în dimineaţa celei de a zecea zi extrem de slăbit şi complet deznădăjduit.

I se părea cu neputinţă ca amicii săi să fi putut trai în insulă tot acel răstimp, fără să fi regăsit aeroplanul, sau, cel puţin fără a-l fi putut regăsi pe dânsul, căţărându-se pe pereţii exteriori ai craterului.

Uneori îşi făcea iarăşi curaj, gândindu-se că împiedecaţi şi ei de împrejurări potrivnice, vor sfârşi într-o zi prin a învinge dificultăţile şi a ajunge până la dânsul.

— Da, îi răspundea însă raţiunea. Dar, deocamdată, n-am de mâncare azi şi mai puţin mâine. Câte zile voi putea trăi aşa fără hrană? Patru, cinci! Şase cel mult!

Şi, disperat, căzu în genunchi pe plajă, împreună mâinile, ridică spre cer ochii plini de lacrimi şi se rugă din tot sufletul.

CAPITOLUL II
Raimondo, Marius şi Zomba

Ce deveniseră Raimondo, Marius şi Zomba?

Ne amintim că în momentul în care Jean Bart fu luat de monstruoasa caracatiţă, ei rămăseseră ca împietriţi de groază şi de uimire.

Dar, când văzură, la lumina verde proiectată de ochi bestiei colosale, pe Jean Bart dispărând pe panta grotei, întră o tresărire de furie şi de durere şi câteşi trei, lăsându-se s-alunece pe povârnişul repede, se precipitară în urma răpitorul.

Auziră ca un zgomot de cataractă şi un strigăt omenesc. Ba care recunoscură, cu groază, vocea lui Jean Bart.

Înaintând, ajunseră pe malul unui lac, ale cărui ape socoteau într-un vârtej ameţitor.

— Ce s-a întâmplat? murmură Marius.

Nici urmă de caracatiţă, apela se potoleau încetul cu încetul şi pe plajă nu mai era nici o urmă de labe.

Unde era Jean Bart, unde era caracatiţa, ce se făcuseră cu indigenii, care fugiseră într-acolo?

Începură să cerceteze în jur, pe plaja nisipoasă, care mergea de la un cap la altul al unei grote imense, a cărei boltă se pierdea în întuneric.

După o oră de căutare nu descoperiră nimic.

Raimondo observă că lampa lui se stingea.

Şi ceilalţi constatară, ca lămpile lor nu vor dura mai mult de un sfert de oră.

— Dacă mai rămânem aici, suntem pierduţi. În întuneric ne va fi imposibil să mai regăsim drumul. Şi în grota asta, fluxul şi refluxul ne poate târî, fără să mai socotim fie de alte pericole pe care nu le bănuim, astfel vorbi Marius.

— Dar Jean Bart! Dar Jean Bart! gemu Raimondo cu glas sfâşietor.

Marius avu un sughiţ de plâns, dar se stăpâni.

— Jean Bart nu mai e aici. Riscăm şi noi o moarte inutilă. Nu-l mai putem găsi aici. Raţiunea ne porunceşte să ne întoarcem imediat la lumina zilei.

Marius, de data asta, vorbea împins de bunul simţ, iar nu de

temeritate.

Raimondo îşi frângea cu disperare mâinile, la gândul că prietenul său fusese dus în fundul lacului de caracatiţa care desigur trăia în apă.

— E un animal maritim şi acest lac trebuie să comunice prin vreun canal subteran cu oceanul.

— A fost luat de ape, desigur.

— Atunci e mort! urlă Raimondo.

Marius răspunse cu un sughiţ.

Şi îl târî de braţ spre orificiul acelei pâlnii de unde ieşiseră pe plajă.

Mut şi disperat, scrâşnind din dinţi, Zomba îi urmă.

Câtă greutate ca să urce în grabă panta puternic înclinată şi plină de zgrunţuri! Şi ajunseră în sfârşit în sala unde le apăruse caracatiţa. De aici luându-se după urmele lăsate pe nisip, pătrunseră în coridorul care ducea la intrarea subteranei. Lămpile lor se stinseră pe neaşteptate. Dar, fiind siguri de drumul pe care-l aveau de urmat, continuară să urce, împingându-se unul pe altul, ţinându-se de pereţii umezi, târându-se pe genuchi şi pe mâini. Şi ajunseră în sfârşit în ultima grotă, unde pătrundea puţină lumină prin deschizătură.

Când fură afară, se simţiră cuprinşi de o deznădejde fără margini, fiind siguri de pierderea definitivă a camaradului lor şi de o furie oarbă, de o dorinţă de a nimici pe indigenii, care erau cauza tuturor nenorocirilor lor.

Alergară fără ţintă prin insulă, nevăzând nici statui, nici piramide, scotocind fie ce cavitate, negândindu-se nici să bea, nici să mănânce, neavând decât un singur gând: să extermine pe indigeni spre a răzbuna pe Jean Bart.

La *Aeroc* nici nu se mai gândeau. Nici un incident nu tulbură goana lor nebună până se făcu noapte.

Deodată, rămaseră înmărmuriţi, văzând când ajunseră în vârful unei coline, o adevărată pădurice. Din cele ce văzuseră pân-atunci, credeau că Insula Peştelui n-avea altă vegetaţie, afară de mici arbuşti şi o iarbă rară.

Zomba strigă deodată:

— A! Banditule!

Şi negrul, făcând un salt formidabil se repezi în tufele, ce precedau pădurea.

Fără să înţeleagă, cei doi tineri săriră după dânsul.

Auziră un zgomot de crăci rupte, apoi nimic.

Se opriră într-un fel de luminiş, unde, după câteva minute, veni şi Zomba.

— El fugit, banditul!

— Care el?

— Sălbatecii!

Marius cercetând cu privirea împrejurimile pădurii, văzu o potecă.

— Să mergem pe poteca asta, propuse el. Ne va conduce desigur la un loc locuit de indigeni.

— Pas gimnastic! ordonă Raimondo.

Unul după altul, printr-un întunerec aproape complet, pe un drum anevoios, unde sub muşchi se ascundeau pietre tăioase şi numeroase liane care-i sileau să ocolească sau să sară la fiecare pas, ajunseră la o întorsătură, după care Zomba dispăruse o clipă, reapărând aproape imediat.

— Trebuie să fie ceva nou, observă Raimondo.

— Poate un sat, şopti Marius.

Dar, cum Zomba le făcea semn să tacă, nu mai scoaseră nici o vorbă şi priviră.

Văzură pe negru căţărându-se pe un arbore, încălecând pe o cracă şi privind în depărtare cu o fixitate îngrijorătoare. Apoi, îl văzură sărind jos şi venind în spre ei.

— Ei vine!

— Cine? întrebă Raimondo, care nu înţelegea.

— Sălbateci!

— Mulţi? întrebă Marius.

— Cel puţin două sute.

— Cum poţi şti prin întunerec?

— Acolo câmpie luminată de lună.

— Ce e de făcut? murmură Raimondo.

— Să-i atacăm, răspunse hotărât Marius.

Dar negrul făcu un gest.

— Ei prea mulţi.

Raimondo avu o inspiraţie.

— Să ne ascundem şi să-i lăsăm să treacă. Îi vom urmări. Poate că ne vor conduce la *Aeroc.* În tot cazul vom afla ceva nou.

Marius şopti.

— Da! Tu te gândeşti la *Aeroc.* Şi eu tot aşa. Şi la Jean Bart de asemenea. În definitiv nu putem şti dacă lacul n-avea vreo ieşire. Spre care a putut fi împins de apă şi unde poate a fost salvat de indigeni.

Deşi era destul de vagă această speranţă, se agăţară de ea cu disperare. Era în tot cazul mai bine decât să-şi închipuie că nu mai exista nici un mijloc de salvare. Şi recăpătând forţe noii, nu mai pierdură nici o clipă.

O luară spre dreapta, pătrunzând printre tufişuri şi ţinând armele gata pentru orice eventualitate.

Se despărţiră, de oarece indigenii puteau trece prin pădure. Dincolo de potecă.

Dună cinci minute auziră trosnituri de crăci. Zomba, care era sentinela cea mai înaintată pe partea aceea, căută să vadă printre perdeaua de frunziş.

Locuitorii din insula Paştelui nu aveau desigur tactica ui indienilor din America, deoarece, în loc să se apropie tiptil de acei pe care îi căutau, făceau mai mult zgomot chiar decât cel mai inexpert vânător european.

— Atenţie! zise Marius, care ajunsese pe Zomba. Luaţi bine seama şi ţineţi ochii deschişi. Aş vrea ca unul din tuciurii ăştia să-mi cadă în mână, singur, n-aş trage în el; mi-ar ajunge cele zece degete ca să-l strâng de gât şi să-l fac să-mi arate, prin semne, locul unde e aeroplanul, sau cel puţin acela unde se găseşte Jean Bart, dacă-l ştie cumva.

Un indigen apăru la o cotitură a potecii.

Mergea încet, privind cu precauţiune în dreapta şi-n stânga, înarmat cu o suliţă ascuţită.

— Haide, puiule, apropie-te! E un ecleror, judecând după depărtarea la care e de ceilalţi. Dacă mai înaintează un minut în spre mine, cred că ni va mai fi un bun ecleror pentru canaliile lui de tovarăşi. Va fi un ecleror, care nu va eclera nimic. Aşa! Bravo băiete! Vino-ncoace! Milanezul se ridică dintr-o săritură şi, brusc, mâinele sale se strânseră în jurul gâtului indigenului.

Cu ochii măriţi de spaimă acesta nici nu încercă măcar să se apere.

— Bun! mormăi Marius. Stai frumuşel şi nu-ţi fac nici în rău. Aşteaptă, băiete!

Cu o mână îl legă repede la gură cu basmaua sa de mătase. Zomba se apropia. Avea totdeauna câte-o sfoară în buzunar şi, într-o clipă legă mâinile şi picioarele prizonierului, apoi îl luă sub braţ ca pe un pachet şi îl duse la Raimondo şi azvârli prada la picioare şi aşteptă.

Zgomotul se depărta mereu. Ceata de sălbateci se îndreptă în altă direcţie.

Zomba declară:

— Voi rămâne aici, eu mergi vezi. Eu găseşti pe voi. Voi aşteaptă şi nu mişti de-aici.

Încrezători în curajul şi mirosul sau de copoi, care nu dă greş niciodată, îl lăsară să se depărteze.

Zomba, strecurându-se prin tufişuri, ajunse repede aproape de ceata indigenilor şi se luă după dânşii. În câmpie fu nevoit să ia unele precauţiuni ca să nu fie descoperit de cei rămaşi mai în urma. Din fericire, erau în jur destui bolovani de piatră, piramide şi piedestale de statui, îndărătul cărora să se poată ascunde la nevoie.

Toată noaptea, fără să se oprească, urmări pe indigeni. Întrebându-se, uimit, unde mergeau astfel ceasuri de-a rândul.

Dar, la răsăritul soarelui avu brusca explicaţie a misterului.

La primele raze ale aurorei, ajunse pe o înălţime, după care dispăruse grupul de indigeni.

Acolo, ascunzându-se îndărătul unei statui, văzu un spectacol, care-l interesa.

În faţa lui, pe o pantă moderată se forma un fel de vale; care părea să fie un vechi crater. În fundul acestei văi, care avea forma unui cerc, se îngrămădeau vreo patru sute de oameni. De partea cealaltă se vedeau numeroase femei şi copiii.

Şi între aceste două grupuri era... Era aeroplanul!

Vreo treizeci de indigeni stau prosternaţi cu fruntea la pământ în jurul aparatului; şi în picioare, pe parbriz, un indigen gesticula urlând.

Acesta avea fruntea încinsă de o stranie coroană de pene de care atârnau mici oscioare.

— Asta e vrăjitorul! se gândi Zomba.

În limbajul african vrăjitor sau preot e acelaş lucru.

Atunci, negrul înţelese că indigenii se adunau în acel loc sacru, spre a oficia ceremonii religioase în onoarea aeroplanului pe care-l credeau o emanaţie divină căzută din cer.

— Stai bun! Acum eu întorc la pădure, spune stăpâni, ei vine şi ia aeroplanul.

Şi presupunând că ceremonia va ţine până ce se va duce să vestească pe cercetaşi, negrul ieşi din ascunzătoarea sa şi o luă înapoi în fugă.

Nu mâi simţea oboseala, nici foamea. Deşi era istovit şi nu mâncase de mai bine de douăzeci şi patru de ore.

CAPITOLUL III
„Să fugim!”

Emoţia lui Raimondo şi a lui Marius fu mare când aflară că *Aerocul* fusese descoperit.

Nu mai pierdură timpul să asculte amănuntele acelei descoperiri.

Lăsară acolo pe prizonier, nemaiavând alt gând decât aeroplanul.

Numai mulţumită exaltării de care erau cuprinşi puteau merge atât de repede, aproape în pas gimnastic, în starea de slăbiciune în care se găseau, după ce nu mâncaseră de atâtea ceasuri şi nu dormiseră în noaptea precedentă.

Ajunseră, însfârşit, la locul indicat de Zomba, susţinuţi de nervi şi de voinţă.

Se ascunseră câteşi trei îndărătul micei piramide în dosul căreia se ascunsese şi Zomba şi priviră la spectacolul din faţa lor.

Deşi trecuseră mai multe ore, nimic nu era schimbat.

Aceeaşi mulţime numeroasă împărţită în două; aceeaşi oameni prosternaţi în faţa aeroplanului. Dar, vrăjitorul pe care-l văzuse Zomba pe parbriz nu mai era.

Se auzeau din când în când cântece plângătoare, intonate alternativ, de bărbaţi şi de femei.

— Mii de pipe! şopti Marius. Noi nu suntem decât trei şi ei sunt cel puţin trei sute, fără a mai număra pe femei.

— Şi înarmaţi! adaogă Raimondo.

— Asta n-ar avea importanţă căci suliţele lor nu valorează cât armele noastre. Să ne apropiam ca să nu pierdem nici un glonţ. Vom trage asupra bărbaţilor şi în panica ce se va isca vom putea să ne deschidem un drum până la aeroplan. Când ne vom urca într-însul, chiar de ar fi ei zece mii nu ne vor mai putea opri.

Vederea aparatului lor îi orbea într-atâta încât nici nu mai vedeau pericolul.

Într-adevăr, era o adevărată nebunie ceea ce voiau facă. Dar exaltarea nu-i mai lăsa să se gândească.

Târându-se pe pământ, ajunseră îndărătul unei stătui răsturnate care se găsea pe panta ce ducea la arena, în cal se găsea aeroplanul.

Nu erau decât la o sută de metri de grupul bărbaţilor.

Şi n-aveau de ce să aibă scrupule faţă de acei sălbateci de care fuseseră atacaţi de mai multe ori şi care erau cauza dispariţiei şi, poate, a morţii lui Jean Bart.

Sentimentele de milă şi de generozitate de care era animat de obicei Raimondo, făcea loc – şi cu drept cuvânt, unui simţimânt de ură şi de răzbunare precum şi necesită de a-şi relua înapoi aparatul furat de sălbatici.

Fără a mai ezita, fiecare îşi alese grupul de indigeni supra căruia să tragă.

După ce verificară încărcătura armelor, ochiră şi Raimondo ordonă:

— Foc!

Timp de un minut traseră fără să se oprească. După epuizară primele gloanţe încărcară din nou.

Între indigeni fu la început o clipă de uimire, căci vreo cinsprezece din ei căzură răniţi sau morţi.

Dar, panica nu se produse.

Pe când reîncărcau armele auziră un strigăt straniu femei şi copii se strânseră în jurul aeroplanului.

Atunci, Raimondo, Marius şi Zomba văzură că şi femeile erau înarmate cu suliţe.

Cercetaşii şi Zomba avură intuiţia exactă a celor ce aveau să se întâmple.

Asaltaţi de mulţimea înfuriată, în zadar s-ar fi apărat cu focuri de revolver, sau cu lovituri de secure, în zadar a fi făcut minuni de vitejie şi de curaj, ar fi fost doborâţi, călcaţi în picioare, ucişi.

Să meargă spre aeroplan era absolut imposibil.

Trebuiau să străbată prin hoarda de sălbateci, care veneau spre ei vociferând şi cu suliţele ameninţătoare.

Sângele rece şi raţiunea înlocuiră imediat furia şi dorinţa de răzbunare.

— Nu ne-am gândit la fanatismul lor religios, care-i încurajează să ne înfrunte, zise Raimondo. Ştiu că suntem puţini şi nu ezită să se puie trei sute contra trei. Am fi pierduţi în orice caz, chiar dacă ar fi decimaţi.

Marius era furios.

Nemaiavând timpul să-şi mai încarce carabina şi-o pusese-n bandulieră şi trăgea cu revolverul, blestemând pe sălbateci.

Raimondo şi Zomba fură nevoiţi să-l ia de umeri ca să-l tragă înapoi.

— Retragere! Retragere! strigă Raimondo.

— Dacă-i lăsăm să se apropie la douăzeci de paşi suntem pierduţi, ne-ar ajunge înainte ca să fim în marginea craterului. De partea cealaltă vom fugi mai repede, numărul lor îi va împiedeca să fugă atât de iute ca noi, se vor lovi unul de altul.

— Blestem! Trebuie dar, să fugim?

— Da! comandă Raimondo cu glas imperios. Trebuie să fugim!

Amintindu-ne toate aventurile cercetaşilor vom vedea că pentru prima oară fugeau din faţa pericolului.

Nu era o retragere, pas eu pas, ci era o fugă în care nu se puteau bizui decât pe agilitatea picioarelor.

Marius îşi dete seama că nu era altceva de făcut şi că aeroplanul fiind intact, într-o zi sau alta vor putea să-l ia fără să mai aibă de luptat cu o hoardă ca aceea.

Şi avu curajul să fugă.

Căci pentru acei tineri valoroşi, care nu fugiseră niciodată din faţa primejdiei, nici a oamenilor, nici a animalelor, nici a lucrurilor, le trebui mai mult curaj ca să fugă decât ca să lupte.

Dar, n-aveau dreptul să înfrunte o moarte sigură, până ce nu erau încredinţaţi că şi Jean Bart era mort.

Când ieşiră din ascunzătoare şi începură să fugă, urcând colina, fură salutaţi de un concert de strigăte stridente şi câteva suliţe, şuierând pe la urechile lor, se înfipseră în pământ.

Dar, ajunseră pe culme înainte ca vreuna să-i fi atins.

Şi încrederea le înzeci forţele.

Coborâră panta cu o repeziciune atât de mare, încât indigenii rămaseră cu mult în urmă.

Vederea peisajului le era mascată de o colină înaltă, dar destul de uşoară de urcat.

După o jumătate de oră ajunseră pe culme.

Şi cu un strigăt de bucurie recunoscură regiunea de pe celălalt versant. Era aceea unde acostaseră. Sălbatecii aproape nu se mai vedeau în urma lor.

Colo jos, la doi kilometri, printre stânci şi tufişuri era satul indigen. La un kilometru de ţărm, piroagele. Erau deci siguri că vor scăpa.

Se opriră câteva minute ca să răsufle şi Raimondo exclamă:

— Dacă piroagele nu sunt ocupate, suntem salvaţi.

Coborâră în goană, străbătură tot aşa satul şi ajunseră în micile canaluri în care se găseau piroagele la adăpost de vânt şi de valurile fluxului mării.

— Trebuie să luăm toate piroagele propuse Marius. Avem tot timpul.

Sfatul era bun.

Alergând din stâncă-n stâncă, începură să caute toate piroagele prin canaluri şi golfuri. Descoperiră şapte. Mai căutară încă vreo cinci minute, dar nu mai descoperiră nici una.

Pe când le strângeau pe toate la un loc, văzură ivindu-se pe culmea colinei, hoarda de sălbateci.

— Prea târziu! strigă Marius.

Şi câteşi trei săriră într-o pirogă de care erau legate celelalte.

Şi luând fiecare câte o lopată împinseră în larg mica flotilă. Sălbatecii, furioşi că le scapă prada, făcură gestul inutil de a le azvârli un stol de suliţe care dispărură în apă.

Două minute mai târziu, cei trei călători se găseau în siguranţă la un cot al ţărmului.

CAPITOLUL IV
Pălăria lui Jean Bart

Să profităm de ocazie, zise Marius şi să căutăm printre stăncile de pe mal o plajă care să fie la adăpost de indigeni.

— Dac-am găsi una înconjurată de o stâncă mai accesibilă şi cum suntem protejaţi de mare pe unde nu poate veni nici unul, am putea să ne odihnim, să găsim ceva de mâncare şi să ne recăpătăm forţele, spre a tenta o nouă incursiune în scop de a relua *Aerocul* şi a căuta urma lui Jean Bart.

Marius aprobă şi Zomba de asemenea.

Mica flotilă, pe care o ascundea un perete de stâncă, urma marginea unui mic golf.

Oceanul era extraordinar de calm. În acel golf adăpostit, apa părea o oglindă.

Privită din faţă era atât de străvezie încât lăsa să se vadă la câţiva metri adâncime minunata floră submarină şi fauna care populează fundul mării.

Vremea era primăvăratecă. Pe cerul albastru câte un mic noruleţ alb se destrăma uşor. Arborii insulei răspândeau un miros puternic, care se amesteca plăcut cu emanaţiile marine.

Simţeau o voluptate fizică şi cu toată grija de prietenul dispărut şi temerile de tot felul, Marius, Raimondo şi Zomba aspirau cu deliciu aerul parfumat.

Ieşiră din golf şi trecură de-a lungul unei coaste dominată de stânci sterpe.

Fără tranziţie, după frumosul peisaj de adineaori urma sterilitatea unei stânci triste şi goală înaltă de mai bine de o sută de metri şi plantată deasupra unui abis fără fund.

— Nimic de făcut aici, zise Marius. Haidem înainte!

Sub impulsul puternic al braţelor prima pirogă zbura înainte, trăgând după dânsa pe toate celelalte.

Mai bine de un sfert de oră merseră de-a lungul stâncilor.

Raimondo, în picioare, privea cu binoclul, deodată strigă:

— Stop!

Cele două lopeţi rămaseră suspendate.

Raimondo, servindu-se de lopată ca de o cârmă, făcu ca piroga să descrie o curbă repede, urmată de celelalte bărci.

Apoi, aplecându-se brusc, apucă un obiect pe care-l ridică în sus. Marius şi Zomba de uimire rămaseră muţi.

Milanezul bâlbâi însfârşit cu glas tremurător.

— Pălăria lui Jean Bart!

Raimondo, cu ochii plini de lacrimi, zise cu glas sugrumat:

— Nu mă înşelasem. O vedeam de câteva minute, dar nu-mi venea să cred.

— Dar atunci, exclamă Marius, marea comunică cu subteranele.

— Aşa-mi închipuisem şi eu.

Câteva minute, privind pălăria azvârlită în fundul piroagei, reflectară la ipotezele sau mai bine zis la certitudinea pe care le-o da acea descoperire.

— Ar trebui să ştim, zise deodată Marius, dacă nu cumva şi Jean Bart a fost azvârlit în ocean. Dacă traversarea canalului subteran n-a fost prea lungă, a putut ieşi de-acolo încă viu, căci e un minunat înotător. În cazul ăsta ar trebui să fi fost azvârlit pe coastă, undeva pe vreo mică plajă. Să căutăm. Voi vâsliţi şi eu mă voi uita.

— Da, du.

Şi cu înzecită ardoare, stăpânindu-şi emoţia, care făcea să le tremure mâinile, Marius şi Zomba mânuiră vâslele, pe când Raimondo, stând pe bordajul piroagei, în faţă, cercetă coasta cu binoclul.

La est un promontoriu, înaintat mult în mare, stăvilea privirile. Pân-acolo stâncile mergeau perpendicular deasupra mării. Nu se vedea nici o plajă.

Raimondo observă nişte bucăţi de lemn care pluteau pe mare şi urmau direcţia unui curent şi înţelese că acel curent venea de la extremitatea promontoriului.

Urmă curentul invizibil, dar însemnat de acele bucăţi de lemne, mergând direct spre promontoriu.

Ajuns la el, văzu alte resturi de lemne venind de pe o plajă situată dincolo de acel imens promotoriu de stânci inaccesibile. Îi se păru cu putinţă ca ieşirea canalului subteran să fi fost sub acea plajă. Spuse aceasta celorlalţi doi.

— Nisipul trebuie să se fi strâns acolo, fiind împins da apele, care se precipită în mare: un fel de plajă aluvială.

— Se prea poate; dar ne vom putea da seama mai bine acostând, zise Marius.

Piroagele fură îndreptate într-acolo. Şi odată ajunşi, le fu uşor

să constate că ierburile şi rămăşiţele de lemne veneau din fundul apelor, de la o distanţă de câţiva metri de mal.

Nu mai încăpea îndoială că acolo răspundea lacul interior.

Pălăria ieşise de acolo şi fusese dusă departe de curent.

Ajungând la stânci, observară zburând în jur păsări acvatice. Şi atunci, simţiră deodată foamea, slăbiciunea şi imensa oboseală. Toată excitaţia se potolise. În realitate mureau de foame. Numai voinţa şi nervii exasperaţi îi mai putuseră susţine.

— Să debarcăm, zise Raimondo şi vom fi mai liniştiţi, după ce vom frige păsările astea şi vom mânca şi ouăle pe care trebuie să le aibă în cuiburi.

— Se înnoptează, e timpul să ne odihnim şi noi, răspunse Marius. Mâine, când vom fi mai în putere cu corpul şi cu sufletul, vom reîncepe cercetările.

Nu-şi închipuiau că-şi pregăteau aceeaşi hrană ca şi Jean Bart.

Traseră câteva focuri fără nici o precauţie, deoarece nu se temeau de vreun atac nici din spre partea insulei, nici din spre mare.

Şi vreo douăsprezece păsări le căzură la picioare.

Trebuiau s-aprindă focul şi n-aveau lemne, dar din fericire aveau piroagele.

Cu lovituri de secure sfărâmară una, făcând o provizie considerabilă de combustibil.

Fripseră păsările vârându-le ca în frigare în nişte bucăţi ascuţite de lemn pe care le ţineau cu mâna deasupra focului. Le mâncară apoi cu o poftă nebună, deşi n-aveau nici sare şi nici pâine şi neobservând aproape neplăcutul gust de peşte al acestor păsări acvatice; apoi simţiră un somn irezistibil, un gând vag, relativ la siguranţa lor, le străbătu mintea ameţită de somn, dar Raimondo fu de părere, că deoarece luaseră toate piroagele, indigenii nu putea fabrica atât de repede altele, singurii arbori din insulă, fiind foarte departe de acea regiune.

Nici nu fu vorba de ronduri de veghe. Deşi noaptea era senină şi toată ziua strălucise soarele, aerul era foarte rece.

Înaintară pe plajă, spre a se adăposti de vântul maritim, îndărătul unei creste de stâncă găsiră un fel de firidă foarte comodă. Se lăsară să cadă pe nisipul fin şi adormiră cuprinşi de un somn greoi, din care nu i-ar fi trezit nici chiar o erupţie vulcanică.

Când Marius se deşteptă cel dintâi, după obiceiul său, soarele era sus pe cer.

Îşi frecă ochi şi privi spre mare. Dar, sări în picioare, scoţând un strigăt:

— Piroagele au dispărut!

În ajun le trăseseră pe plajă.

Dar înţeleseră repede.

— Nebuni ce-am fost, să nu ne gândim la flux, strigă Raimondo.

Am dormit mai bine de douăsprezece ore şi fluxul şi refluxul le-a târât.

Câteva minute explorară coasta, spre a vedea dacă nu cumva se opriseră de-a lungul promontoriului, sau în vreo baie. Dar nu se vedea nicăieri nici o pirogă. Fără îndoială, fuseseră trase de curent, dincolo de promotoriu, pe malul celălalt.

— Dacă n-ar fi prea departe, le pot ajunge înot.

Şi Marius, care putea înota şi două ore, se dezbrăcă într-o clipă şi intră în apă.

Raimondo şi Zomba se aşezară jos ca să-l aştepte, cu un singur gând: să-l vadă întorcându-se mai repede cu piroga.

Dar, vai! După o oră, Marius se reîntoarse, singur.

— Nici nu le-am zărit măcar. Desigur, fiind târâte de curent în apropiere de locul unde se găsesc indigenii, aceştia au şi pus mâna pe ele.

— Noroc că lăsat în pirogă şi armele noastre.

— Da, zău, din fericire!

— Şi pălăria lui Jean Bart e aici.

Într-adevăr, debarcând, Raimondo aruncase în mod maşinal, pălăria pe plajă, dar atât de departe, încât fluxul n-o luase. Marius se îmbrăcă. Examinară situaţia. Nu era de loc bună. Stânca din spatele lor forma o barieră de neînvins, nu puteau ieşi de-acolo pe calea uscatului. Iar pe mare era şi mai greu, fără nici o barcă!

Puteau înota până la capătul promontoriului. Dar Marius, care-l examinase, spunea că era tot atât de inaccesibil. Să iasă de partea cealaltă, sărind din stâncă-n stâncă nu era posibil, decât pe o distanţă de vreo sută de metri. Venea după aceea un zid neted de bazalt, care se înălţa perpendicular cu suprafaţa oceanului; acest zid pe care Marius îl văzuse din faţă, întorcându-se de la promontoriu, se prelungea atât de departe încât nici un înotător, oricât de expert ar fi fost, n-ar fi putut să treacă dincolo de el.

— În asemenea condiţii, suntem prizonieri pe plaja asta,

declară Raimondo.

— Da, suntem prizonieri! Totuşi, cu toate constatările descurajatoare, datoria noastră e să încercăm să ieşim de-aici, nu prin partea dinspre promontoriu, ci prin cealaltă.

— Dar, dacă spui că zidul e atât de lung, încât nu poate fi depăşit înot!

— Am spus, ce e drept! Dar trebuie să încercăm. Suntem trei. Putem face cu schimbul. Doi să înoate şi al treilea să facă pe mortul, lăsându-se să fie tras de ceilalţi şi la fiecare jumătate de oră câte unul din noi se va repauza. Astfel vom putea înota mai mult.

— Să-ncercăm. Dar să luăm cu noi păsările care ne-au mai rămas. Poate să ne fie o rezervă de mare folos.

Se dezbrăcară, făcând din haine şi din arme câte un pachet pe care şi-l legară pe spate. Intrară în apă şi ocoliră promontoriul. Atunci abia văzură imensa dificultate. Stânca netedă şi verticală se întindea de-a lungul mării pe o distanţă de câteva mile. Înotară totuşi, schimbându-se după cum stabiliseră. Marius fu primul remorcat. După sforţări supraomeneşti, avură negrăita bucurie de a se putea agăţa de o rădăcină şi de a se sui pe mal. Aici căzură istoviţi, aproape fără cunoştinţă şi trebuiră s-aştepte să-şi recapete forţele.

Erau de cinci minute acolo, când se simţiră apucaţi de umeri şi văzură, plecate asupra lor, chipuri rânjite.

O larmă de nedescris izbucni în jur şi o gloată de indigeni se îngrămădi în jurul lor, legându-i cu liane.

Înainte de a fi putut face un gest măcar, erau duşi de acolo în pas gimnastic.

Asaltul fusese atât de brusc, încât n-avuseseră timpul să schimbe măcar un cuvânt.

Toată partea de est a insulei Paştelui e mărginită spre mare de stânci inaccesibile.

În unele puncte, acel zid de stânci, e scobit la nivelul mării, unde se formează mici plaje.

Pe una din acestea debarcaseră cei trei călători, într-un singur punct, natura capricioasă formase o râpă acoperită de o vegetaţie încâlcită, aceasta fiind singura parte păduroasă a acelei laturi a insulei.

Indigenii cu cei trei prizonieri pătrunseră printre arbori, al căror frunziş era atât de des, încât razele soarelui abia mai luminau.

Cei care duceau pe prizonieri se opriră brusc privind pe un indigen mai înalt, care venea în urma lor cu ceilalţi.

Acesta scoase un soi de mormăit ca acela al câinelui de păstor care ceartă o turmă întârziată şi purtători prizonierilor pătrunseră imediat într-o grotă ce se deschidea în coasta râpei.

Cei trei cercetaşi constataseră că în întunericul absolut, indigenii se călăuzeau după instinct, căci nu aprinseră nici o tortă.

Străbăteau, desigur, mai multe săli, goale şi vaste, judecând după sonoritatea paşilor purtătorilor.

Aceştia se opriră deodată, pe când un zgomot îndepărtat răsună în cavernă. Părea vuietul unui vânt puternic însoţit de tunete.

În momentul acela, indigenii aprinseră torţele cu ajutorul silicei şi al ierburilor uscate. Şi atunci prizonierii care erau încă legaţi şi ţintiţi de mâini şi de picioare, constatară că se producea un fel de panică.

Zgomotul deveni un vuiet infernal repercutat la infinit de ecourile sonore ale subteranei.

Indigenii începură să urle, fugind în toate părţile. Iar cercetaşii şi Zomba se găsiră în întuneric, dar singuri.

Zomba fu primul care-şi tăie cu dinţii lianele de la mâini şi apoi îşi dezlegă picioarele. După aceea ajută pe ceilalţi doi să-şi desfacă legăturile.

— Ce-nseamnă zgomotul ăsta? strigă Marius.

— Formidabilul vuiet părea că e format de mii de bubuituri de tun şi deodată un fulger ilumină grota. Pământul se cutremură sub picioarele tinerilor.

Înţeleseră şi instinctul conservării le dete forţele.

— E un vulcan care erupe! urlă Raimondo.

— Să fugim! Să fugim!

Se precipitară în mijlocul întunericului, întorcând spatele luminii.

Zgomotul devenea tot mai mare. În spatele lor ţâşneau flăcări luminând în mod sinistru cavernele din jur.

Fugind ca nişte animale urmărite, ce sperau oare? Unde se duceau?

Nici ei singuri nu ştiau. Dar, fugeau instinctiv, trecând dintr-o grotă într-alta. Această fugă nu ţinu decât două minute, dar li se părură ore întregi. Deodată văzură soarele. Fără să-şi dea seama că se găseau în fundul râpei, alergară spre mare.

Muntele, sub acţiunea gazelor interne, se prăbuşea.

Şi în mijlocul unui zgomot spăimântător, tot ce era viaţă în subteranele pământului, fu nimicit în acel groaznic cataclism.

CAPITOLUL V
Glasul lui Jean Bart

Pe ţărmul mării, Raimondo, Marius şi Zomba complet nimiciţi de vertiginoasa succesiune a acelor incidente şi a acelor fenomene năprasnice, rămaseră câteva ore într-o stare de absolută încremenire. Dar, când îşi deteră iarăşi seama de cele din jur şi-şi recăpătară sângele rece, se văzură goi.

Constatară totuşi cu o bucurie imensă că agresorii lor nu le luaseră hainele şi armele pe care şi le legaseră în spinare. Se îmbrăcară în grabă, schimbând reflexii asupra erupţiei vulcanice.

Şi hotărâră, deoarece accesul în insulă de partea asta le era acum mai uşor, să pornească imediat în căutarea *Aerocului.*

Înţelesese că în insula aceea infernală, unde veniseră din simplă curiozitate, excitaţi de cuvintele misterioase ale primarului din Punta-Arenas şi unde daseră peste aventuri atât de periculoase, pe când nu se aşteptau să vadă decât; lucruri pitoreşti – ar fi sfârşit prin a-şi pierde viaţa, dacă nu găseau cât mai curând *Aerocul* spre a putea pleca din acele locuri.

— Şi totuşi, insistă Raimondo, nu putem pleca de aici fără să fim siguri că Jean Bart e mort. Trebuie să ne încredinţăm de acest lucru, chiar de-ar trebui să rătăcim luni de zile pe această insulă. Trebuie cel puţin să-i găsim cadavrul.

Sughiţurile de plâns îi întretăiau cuvintele.

Marius, plângând şi el, continuă cu glasul sugrumat de durere:

— Un cadavru, dacă nu e mâncat de rechini, e totdeauna azvârlit înapoi de mare. Dar pe aici nu se văd rechini.

Căutând, trebuie să-l găsim.

— Dar nu-l putem căuta în mod absolut metodic, decât cu *Aerocul.* Deci, haidem de aici. Să mergem spre colină. Chiar de-ar fi să cădem pe aeroplan pe jumătate morţi, trebuie să-i găsim.

Pe când vorbeau astfel, Zomba pusese să frigă păsările pe care le păstrase înfăşurate în hainele sale.

După ce mâncară şi băură apă din pârâul care nu se retrăsese sub acţiunea erupţiei, căci desigur aceasta se produsese pe celălalt versant – cei trei tineri porniră spre interiorul insulei.

A descrie suferinţele lor fizice şi morale pe care le îndurară în zilele următoare, ar fi imposibil.

Şi ar fi să repetăm aceleaşi lucruri dureroase.

Şapte zile de-a rândul explorară, în zadar, insula.

Se întâlniră de mai multe ori cu indigenii; fură nevoiţi să lupte şi să ucidă.

Totuşi vulcanul în erupţie răspândise, desigur, panica printre ei, căci erau mai puţin agresivi.

Cu inima sfâşiată de tristeţe şi durere, gândindu-se la Jean Bart şi susţinuţi de speranţa de a regăsi *Aerocul,* se îndârjiră să caute mereu.

Şi nu ştiură nici odată de ce nu regăsiră în cursul acelor şapte zile craterul în formă de arenă, unde văzuseră aparatul.

Probabil că şi configuraţia insulei contribuia la aceasta.

Diversele sale aspecte au asemănări atât de bizare şi e presărată la infinit de statui şi de piramide atât de identice, încât desigur că fuseseră de zeci de ori prin acelaş loc, crezând că sunt în altă parte.

Rătăceau la întâmplare, printr-un fel de labirint sub cerul liber. Din fericire, nu suferiră de foame. Se înapoiaseră de mai multe ori pe ţărmul mării ca să vâneze păsări acvatice; de două ori chiar străbătură un sat părăsit, unde găsiră nişte iepuri.

Într-o pădurice, asemenea aceleia în care Zomba prinsese pe un sălbatic, Zomba descoperi rădăcini comestibile.

În seara celei dea şaptea zile se găsiră la intrarea unui fel de strâmtori formată între două conuri de cratere stinse.

Hotărâră să petreacă noaptea acolo şi stabiliră rondurile de veghe, al căror obicei îl reluaseră în ultimul timp.

Noaptea trecu în linişte.

A doua zi de dimineaţă, după ce mâncară din abundenţă (căci spre a fi liberi să umble toată ziua prânzul principal îl luau la răsăritul soarelui) se pregăteau de plecare, întrebându-se dacă nu vor sfârşi prin a muri pe acel pământ inospitalier, când Raimondo, care rămăsese mai în urma celorlalţi, ridică fruntea şi privi spre stânga cu atenţie încordată.

Şi murmură:

— Nu, nu, nu se poate! Sunt jucăria unei iluzii!

Totuşi se dete doi paşi înapoi, se plecă spre strâmtoarea unde poposiseră şi ascultă.

Marius şi Zomba, care se întorseseră spre dânsul, văzându-l în acea atitudine de aşteptare, se înapoiară.

Raimondo le făcu semn să tacă.

Dar şi chipurile tovarăşilor săi exprimară o nemărginită

surprindere.
Şi ei se plecară şi aţintiră urechea.
Raimondo murmură:
— Nu, nu, nu mă înşel! nu mă înşel! Auzi Marius? Auzi, Zomba?
— Mii de pipe! Aud, dar nu-mi pare adevărat!
Zomba, nemişcat ca o statuă şoptea:
— Stai bun! Stai bun!
Ce auzeau?
Se ridicară în acelaş timp.
— Nu mai aud, zise Raimondo.
— Nu.
— Atunci nu e o halucinaţie! Nu era un zbârnăit în urechi, căreia imaginaţia mea îi da o semnificaţie reluă Raimondo.
— Şi eu am auzit foarte clar. Repetă ce-ai auzit, ca să vedem dacă sunt aceleaşi cuvinte.
Extrem de palid, Raimondo murmură.
— Doamne! Doamne sfinte, ajută-mă!
— Şi e vocea lui Jean Bart! zise Marius cu glas tremurător.
— Da, dar repetată ca de un ecou. Şi ultimile silabe păreau repetate de mai multe ori.
— Da! Da!
Dar, tresăriră câteşi trei, murmurând silabele, care din nou le izbiseră auzul.
A strigat iar: Doamne, ajută-mă!
— Şi mai tare! zise Marius.
— Dar, atunci e aici în vreun loc din jurul nostru.
Şi cu un gest larg Raimondo arătă muntele în mijlociii căruia se forma strâmtoarea.
— Da, e aici! Dar unde? Unde? Ecoul vine din toate părţile, din dreapta, din stânga...
— Numai din dreapta şi din stânga, întrerupse Marius. Aşteaptă!
Şi întorcându-se întâi spre dreapta, apoi spre stânga strigă cu voce tunătoare:
— Jean Bart! Jean Bart! Venim! Venim!
Apoi se priviră fericiţi, tremurând de emoţie.
— Nu mai încape îndoială, răspunse Raimondo. Ecoul se aude din dreapta şi din stânga dar vocea vine din direcţia asta...
Şi arătă strâmtoarea.
— Într-adevăr, de partea cealaltă, nu e decât câmpia. Dacă

Jean Bart ar fi căzut îndărătul vreunei statui, vocea ar veni direct spre noi, iar nu ecoul ei.

— E just, aprobă Raimondo.

— Atunci, înainte, fără şovăire.

— Da, da.

Raimondo fugi înainte, urmat de ceilalţi.

Strâmtoarea forma un fel de râpă care şerpuia mai întâi prin mijlocul muntelui, apoi urca însăşi muntele în diagonală extrem de înclinată.

Cei trei cercetaşi o urcară, ajutându-se cu mâinile, cu picioarele, cu genunchii, târându-se, agăţându-se, proptindu-se de cele mai mici excrescenţe, de rădăcini, de mărăcini, de tufişuri, fără să se oprească, fără să răsufle, împinşi de o exaltare nemărginită.

Şi după ce făcură, timp de un sfert de oră acel violent soi de exerciţiu, Marius, punând mâinile pâlnie în jurul gurii, strigă, spre înălţime:

— Jean Bart! Unde eşti? Răspunde!

Ascultară, palizi şi tremurând de dureroasă aşteptare.

Şi de data asta, auziră, nu ecoul, ci vocea slabă, care părea că vine de departe, din adâncul pământului de şi cădea totuşi din cer, lucru care părea şi mai straniu.

— Raimondo! Marius! Zomba! Ajutor!

— Venim! Curaj!

Şi urcară iarăşi panta din ce în ce mai repede şi mai anevoioasă, timp de o jumătate de oră.

Însfârşit râpa se termină la picioarele unui zid de lavă pietrificată, care se înălţa vertical.

Măsurară cu privirea. Putea să aibă vreo zece metri. Pe când îl priveau, gândindu-se cu groază, că era inaccesibil, auziră foarte clar, vocea lui Jean Bart:

— Marius! Raimondo! Zomba!

— Înţeleg! strigă Raimondo. E în vreo cavitate, dincolo, de zidul acesta de lavă, în vreun crater stins!

— E uimitor! În ce mod o fi ajuns acolo? răspunse Marius. I-am găsit pălăria la atâţia kilometri de-aici.

— Vom afla mai târziu. Principalul acum e să-l salvăm. Poate să moară de foame şi de sete, cine ştie!...

— Trebuie să ne căţărăm! zise Marius, privind zidul.

Acel zid era înspăimântător atât prin aspectul său, cât şi prin faptul că li se părea o barieră de netrecut între ei şi scumpul lor

prieten.

Zece metri! N-aveau nici un fel de cange care s-o prindă de stâncă şi nici o frânghie ne care s-o lege de cange; nu era nici o crăpătură în care să puie piciorul, nici o rădăcină de care să se agaţe.

Şi totuşi trebuiau să ajungă, chiar de-ar fi trebuit să-şi lase unghiile în stâncă.

— Nu e cu putinţă să ne urcăm unul în spinarea altuia, zise Raimondo. Chiar dac-am sta în picioare, eu la extremitatea braţelor lui Zomba şi tu Marius, într-ale mele, tot ar mai rămâne de la braţele tale în sus cel puţin patru metri.

— Aşa mă gândeam şi eu. Dar dac-am putea, ocolind muntele, să găsim un punct unde zidul ar fi mai puţin neted, chiar la şase metri deasupra noastră, mie mi-ar ajunge un nimic de care să mă agăţ. Servindu-vă de cingătoarele noastre prinse una de alta aţi putea să mă ajungeţi şi voi, mai ales, dacă mai legaţi şi basmalele de la gât.

— Şi curelele de la carabine! adăogă Raimondo. Toate împreună ar forma o frânghie destul de lungă. Dar trebuie ca unul să fie sus ca s-o poată întinde celorlalţi.

— Tocmai pentru asta spun să căutăm.

Locul unde se găseau forma o platformă îngustă ce înainta vertical deasupra prăpăstiei formată de râpă şi se prelungea în dreapta şi în stânga ca o cornişă din ce în ce mai îngustă mergând tot deasupra unor precipiţii.

O urmară până unde se putea, spre stânga. Dar, în zadar examinară peretele de lavă. Era absolut neted. Întorcându-se, încercară spre dreapta.

Marius, deodată, ridică braţele.

— Ia priviţi, colo sus!

Raimondo şi Zomba. Care veneau în urma lui, ridicară ochii.

La patru metri deasupra lor peretele forma ca o treaptă. Una singură! Foarte îngustă, foarte scurtă, pe care abia puteau sta câteşi trei, strângându-se unul lângă altul.

Un pas greşit i-ar fi precipitat în abisul, deschis dedesubtul lor.

Dar dacă o puteau ajunge şi se puteau menţine pe ea şi apoi forma de-acolo o scară din corpurile lor, desigur că Marius ar fi putut să se agaţe de marginea superioară.

Era o încercare nebunească! Dar, singura în faţa imposibilităţii absolute.

Totuşi, privind dedesubtul lor şi apoi în sus, cei trei tineri. Ori

cât erau de curagioşi, se cutremurară.

În momentul acela se auzi vocea lui Jean Bart atât da disperată, atât de perceptibilă, atât de clară, încât se părea că nu era despărţit de dânşii decât de un foarte subţire perete de lavă.

— Trebuie! Trebuie! Mii de pipe! strigă Marius. E singura încercare posibilă. Dacă nu izbutim, înseamnă că providenţa ne părăseşti.

— Trebuie! repetă Raimondo.

Zomba nu zise nimic. Privi pe tinerii săi stăpâni. Se lipi de stâncă şi întinse amândouă mâinile lui Raimondo. *A*cesta înţelese.

Se prinse de umerii giganticului negru, sări cu picioarele în mâinile lui şi se lăsă să fie ridicat. Apoi lipindu-se la rândul lui de perete, lăsă braţele în jos, ca să prindă de mâini pe Marius, care se şi căţărase până la gâtul lui Zomba.

Foarte sprinten, gimnastic de o uimitoare supleţe, pentru Marius fu un simplu joc ca rezemându-se cu picioarele de perete să se caţăre pe corpul lui Raimondo, care încetul cu încetul ridică braţele.

Ajuns pe capul lui, rezemă mâinile de perete şi se înălţă. Raimondo cu o sforţare, apucă pe Marius de picioare şi îl ridică.

Milanezul, cu mâinile lipite de stâncă se rezemă cu corpul ca să nu-şi piardă echilibrul. Şi astfel în picioare pe mâinile lui Raimondo, care sta cu braţele întinse, fiind şi el în picioare pe mâinile întinse ale lui Zomba, se găsi aproape de treapta săpată în zid.

Încercă să vadă cât era de solidă.

Sigur de izbândă, întinse braţele. Cu o mişcare prudentă, lentă şi progresivă, puse pieptul la înălţimea treptei. Se plecă într-o parte, ridică piciorul drept şi rezemă genunchiul pe treaptă. Se ridică, puse mâinile deasupra şi într-o secundă fu în picioare.

— Am ajuns! Aşteaptă Raimondo. Să văd dacă avem destul loc.

Măsură spaţiul din ochi. Erau nouăzeci de centimetri în lungime şi patruzeci în adâncime. Şase picioare aveau destul loc. Şi mai rămâneau câţiva centimetri în adâncime, ca să se poată da cu un picior înapoi spre a nu pierde echilibrul.

— Atenţie! Aruncă-mi cingătoarea Raimondo.

Raimondo cu gesturi lente şi prudente, îşi scoase cureaua azvârlind un capăt lui Marius care, îngenunchiat pe treaptă, o

prinse.

Legând-o împreună cu a lui şi cu cureaua de la carabină formă o frânghie destul de lungă ca s-ajungă până la Zomba.

Se propti bine pe picioare.

— Prinde-te de frânghie, Raimondo.

Într-un minut Raimondo fu alături de dânsul. Dar mai greu fu să tragă pe Zomba care era foarte greu.

Spre a-l ridica cei doi cercetaşi trebuiau să prezinte o rezistenţă puţin obişnuită, care era micşorată de puţinul spaţiu disponibil.

Nu puteau spera decât în energia morală şi în forţa muşchilor.

Din fericire, Zomba urcându-se se putea propti cu picioarele în peretele de piatră.

Raimondo strigă:

— Zomba, descalţă-te ca să te poţi propti cu picioarele în zid.

Negrul, care avusese aceiaşi idee, se şi descălţase.

Îşi legă ghetele pe umeri.

— Stai bun! Eşti gata voi?

— Da!

Zomba apucă frânghia şi, încet, fără zguduituri, cu corpul îndoit în două şi rezemându-şi picioarele de perete, se urcă.

Raimondo şi Marius ţinând frânghia înfăşurată în jurul mâinilor lor reunite, făceau sforţări enorme, ca să nu fie! târâţi înainte de greutatea lui Zomba.

Simţeau deja muşchii slăbindu-le, când negrul se prinse cu mâinile de marginea micei platforme. După o clipă era alături de ei. Acum trebuia să reînceapă fantastica încercare. Dar, se putuseră ridica la patru metri de pe o bază solidă şi largă, formată de cornişa de piatră. Acum trebuiau să urce şase de pe o bază strâmtă şi scurtă.

Luară aceleaşi dispoziţii.

Dar Zomba trebui să le întindă mâinile cam dintr-o parte, căci spaţiul strâmt nu le permitea să se aşeze unul în faţa altuia.

Raimondo fu ridicat. Marius mai lungi frânghia cu cingătoarea lui şi cu cureaua de la carabina lui Zomba.

Iar carabinele le legară de cureaua mai subţire de la flaconul cu rom al negrului.

Marius ajunse fără greutate pe spinarea acestuia. Dar să se agaţe de Raimondo fu într-adevăr ceva vertiginos.

Sub această scară vie, patru metri de stâncă, apoi o cornişă de piatră şi prăpastia. Deasupra, stânca netedă! Cea mai mică

clătinare a lui Zomba ar fi făcut pe Raimondo să-şi piardă echilibrul şi i-ar fi precipitat pe cei doi cercetaşi în fundul abisului.

Dar Zomba era tare ca o statuie de bronz. Nu-i tremura nici un muşchi. Strângea dinţii şi ochii lui căscaţi păreau de sticlă din pricina imobilităţii absolute la care tindea toată fiinţa sa.

Marius se urcă încet. Se agăţă de prietenul său ca de un trunchi de arbore, lipindu-se cât putea mai mult, pe când acesta se rezema de perete, cu ochii închişi ca să nu-i vie ameţeală privind abisul.

Milanezul ajunse, în sfârşit, cu genunchii pe umerii lui. Se rezemă, puse mâinile pe perete şi spuse:

— Ia-mă de picioare, Raimondo şi ridică-mă încet.

Raimondo execută mişcarea.

Muşchii braţelor se întinseră, obrazul îi se congestionase, gâtul se umflă sub presiunea sforţării supra omeneşti.

Dar, când Marius, ridicat în picioare la extremitate braţelor camaradului său, întinse pe ale sale, scoase un geamăt de disperare.

Mai lipseau cel puţin douăzeci de centimetri de la vârful degetelor sale până la marginea zidului.

Calculaseră în mod aproximativ înălţimea, care era mai mare de şase metri.

Cu obrazul aproape negru, dar fără cel mai mic tremur şi cu glasul destul de clar, Raimondo zise:

— Ce e, Marius?

Marius deschise gura, dar nu scoase nici un sunet.

Bravul şi generosul băiat se gândea că o emoţie putea turbura pe Raimondo, răpindu-i toate forţele.

Nu răspunse.

— Voi face o sforţare, voi sări. Dacă ajung colo sus, e bine. Dacă dau greş cad de-a-ndărătelea şi amin!

Era un sacrificiu indispensabil, dacă voia să rişte această ultimă posibilitate de salvare.

A renunţa la acea sforţare supremă şi nebunească, însemna a renunţa de a scăpa pe Jean Bart. Dar n-ar fi consimţit nici odată la una ca asta.

Acea dureroasă nehotărâre, dură, poate, un minut şi Raimondo fu surprins de tăcere.

— Marius, ce ai?

Iar Marius îi răspunse, eroic:

— Răsuflu şi mă agăţ. Aşteaptă! Acuma...

Pe când spunea: „Acuma”, Marius se plecă puţin, ca un animal care se strânge pe picioare ca să facă un salt; şi cu toată puterea, sări din mâinile prietenului său.

Victorie!

Saltul îl făcuse să câştige treizeci de centimetri şi mânicile îi se prinseră de marginea peretelui.

Raimondo lăsase braţele în jos şi privi puţin în sus.

Văzu pe Marius, ceva mai sus decât îşi închipuia. Înţelese şi emoţia îl făcu să tremure, riscând să-l facă să-şi piardă echilibrul.

Cu mâinile lipite de perete, se înţepeni, murmurând:

— O să te poţi urca, Marius?

— Mă urc.

Într-adevăr, îl văzu înălţându-se încet, făcând o sforţare şi aşezându-se pe marginea peretelui.

Imediat, după aceea, auzi vocea lui Marius strigând:

— A! Aici e loc! E o adevărată platformă. Suntem salvaţi şi noi şi Jean Bart.

— Centurile!

— Da! Da!

Îngenunchease. Râdea. Ochii îi străluceau de fericire şi buzele sale rosteau cu un ton triumfător:

— Mii de pipe, tunete şi fulgere, pe toţi dracii!...

— Urcă-te, strigă el, azvârlind ciudata frânghie.

Se urcă întâi Raimondo, apoi Zomba.

Şi le fu mai uşor să suporte greutatea negrului, de oarece se puteau întinde pe stânca aproape plană. Platforma era perfect circulară. Avea o lărgime de vreo treizeci de metri. Cu un salt fură pe margine.

Văzură, jos, o vastă arenă. În fundul căreia strălucea apa unui lac. Pe o mică plajă, Jean Bart era întins, cu braţele în cruce. Un sughiţ de plâns îi zgudui.

— Iată-l, iată-l!

— Jean Bart! Jean Bart!

Cu o bucurie nespusă, văzură corpul mişcându-se şi auziră glasul extrem de slab zicând:

— Ajutor! Ajutor!

— Venim, urlă Marius.

Era mai uşor de spus decât de făcut.

Trebuiau să se coboare şi apoi să se urce din nou. Dar, văzură aproape îndată aceea ce Jean Bart nu văzuse de jos, din pricina

diferenţei de perspectivă pe care o prezintă un crater văzut de cineva care se găseşte în fundul său, sau în vârf.

Un fel de cornişă cobora în diagonală, tăind de sus în jos acele zid interior. De jos forma sa de jgheab se confunda cu diversele coloraţiuni ale rocii.

N-aveau decât să se aşeze în jgheab şi să se lase s-alunece până jos. Puteau să-şi piardă echilibrul şi să cadă. Şi afară de asta jgheabul n-ajungea până jos.

Se oprea la patru, sau cinci metri deasupra lacului, iar plaja era la vreo douăzeci de metri mai departe.

Trebuiau să facă un salt de patru metri în apă şi să înoate până la plajă.

— O baie nu ne sperie şi armele nu vor suferi, observă Marius. Haidem dar!

— Haidem!...

Ţinând mâna dreaptă deasupra sa pe peretele de lavă, Raimondo se lăsă să alunece de-a lungul jgheabului, lăsând în jos mâna cealaltă ca să-şi menţie echilibrul.

După el veniră Marius şi Zomba.

— Mii de pipe! Parc-ar fi toboganul de la bâlci, urlă Marius, nebun de bucurie, la gândul că va salva pe Jean Bart.

Zomba, cu riscul de a se rostogoli, făcea gesturi de nebun.

— Auu! Au, au!...

Dar, bucuria îi fu fatală. La zece sau doisprezece metri, înainte de a se termina jgheabul, pierdu echilibrul, sări peste cei doi tineri şi căzu în lac.

— Buf! strigă Marius: Zomba era grăbit să facă o baie!

Făcu un gest şi i se întâmplă acelaş lucru.

Dar, după ce se scufundară în adâncime reveniră la suprafaţă şi înotară alături de Raimondo, care, mai calm, se coborâse în mod normal.

Pe plajă alergară la Jean Bart şi îngenuncheară lângă dânsul. Marius îi desfăcu buzele şi îi turnă romul pe care-l mai avea în flaconul său.

Raimondo şi Zomba îl dezbrăcară şi îl fricţionară cu putere, după ce-şi scoaseră şi ei hainele pline de apă.

Sub acţiunea fricţiunilor şi a soarelui arzător, Jean Bart deschise ochii, în care se citea o nespusă gratitudine şi fericire.

Zomba se grăbi să scoată din buzunar resturile de friptură şi de rădăcini pe care le păstrase de la ultimul loc prânz.

Îi puseră în gură bucăţele foarte mici pe care Jean Bart le

mestecă încet de tot. Apoi, după ce termină îi mai deteră câteva picături de rom, din flaconul lui Zomba. O oră după aceea, Jean Bart era în picioare. Foarte slab ce e drept, dar putea umbla şi vorbi.

Îşi povestiră reciproc cele ce li se întâmplaseră de când fuseseră despărţiţi. Totul se explică. Jean Bart observase că lacul acela, care comunică prin diverse canale cu lacul subteran şi cu marea, avea la suprafaţă mişcări violente, mai ales la mijloc, unde răspundea izvorul subteran. Şi aceste mişcări corespundeau cu orele fluxului şi refluxului.

Pe când el fusese transportat într-o direcţie, de fluxul şi refluxul interior, era logic ca pălăria sa, mult mai uşoară să fie dusă într-altă parte.

Explicaţiile durară toată ziua, în timpul căreia luară două prânzuri abundente. Astfel că Jean Bart, reconfortat de hrană şi mai ales de prezenţa camarazilor săi, se simţea la sfârşitul zilei în stare să încerce a doua zi să iasă din crater şi să pornească în căutarea *Aerocului.*

În excursiile lor din timpul acelor nouă zile, Raimondo, Marius şi Zomba îşi daseră seama, cu toată ciudata asemănare dintre ele, de diferitele locuri străbătute; şi examinând împrejurimile din înălţimea craterului puteau şti imediat ce locuri anume să mai viziteze şi pe care să le excludă.

Poate chiar de acolo sus ar fi putut cu binoclul să descopere şi aeroplanul.

Nu se gândiseră la sosire, fiind prea dornici de a ajunge mai curând la Jean Bart.

Şi cu aceste hotărâri precise, se întinseră pe nisip, în hainele lor bine uscate la soare şi, curând, adormiră.

De o săptămână, aceasta era prima noapte bună.

Deşteptându-se la razele soarelui, se simţiră plini de forţe, de bucurie, de încredere în viitor şi siguri că vor găsi curând aeroplanul.

CAPITOLUL VI
Ce mister?

Prima problemă care se prezintă cercetaşilor fu ieşirea din crater. Pentru a coborî în el, reuşiră prin jgheabul acela natural, care nu se vedea de jos.

Dar, acum când îi cunoştea poziţia, chiar Jean Bart îl distingea dintre diversele coloraţiuni ale stâncii.

A ajunge de jos la extremitatea inferioară a acelui jgheab părea destul de anevoios, căci – după cum am văzut – nu ajungea până la plajă, ci deasupra apei, care era destul de adâncă în acel loc.

Raimondo fu acela, care găsi ideea potrivită.

— Avem securi. La urma urmelor lama lor nu ne e indispensabilă şi îi putem strica tăişul, ca să tăiem în stâncă treptele pe care să ne urcăm până la jgheab.

— Minunată idee. Mii de pipe! Rămâne de văzut, dacă oţelul va putea ataca masa asta pietroasă.

— Să încercăm, zise Jean Bart.

Zomba dete o lovitură viguroasă în peretele de lavă.

Nimic nu e mai dur decât lava solidificată. Totuşi ea poate fi tăiată în mod destul de regulat.

În unele localităţi italiene serveşte la pavarea străzilor.

Într-adevăr, lovind în sens absolut perpendicular în stânca vulcanică, tinerii constatară că puteau foarte lesne săpa treptele de care aveau nevoie.

— Cum de nu m-am gândit la asta? zise Jean Bart. De atâtea zile de când simt aici, aşi fi putut desigur să sap una după alta treptele necesare spre a ajunge colo sus.

— Nu regreta, zise Raimondo, căci dacă te-ai fi dus singur în insulă, înainte de a ne întâlni, ai fi căzut la sigur victima indigenilor.

Şi din clipa aceea, timp de aproape o oră nu mai vorbiră. Se mulţumiră să lucreze. Treptele fură săpate în diagonală, în aşa mod încât s-ajungă până la jgheab. După prima, Zomba săpă pe a doua, apoi pe a treia. Pe urmă se odihni şi fu înlocuit de Marius. La a cincea şi la a şasea îi luă locul Raimondo. Apoi iarăşi Zomba şi aşa mai departe. Jean Bart, fiind încă destul de slab, fu scutit

de o muncă atât de grea.

Astfel, cu osteneală, dar fără nici o greutate, ajunseră la extremitatea inferioară a jgheabului. Acolo, punându-se în genuchi şi ajutându-se cu mâinile n-avură decât să urce încet şi ajunseră în vârful craterului de-acolo, examinând tot terenul din jur cu binoclul, descoperiră cu bucurie, dar destul de departe, acea arenă naturală, în care se găsea *Aerocul.*

În jurul aparatului, nu mai era mulţimea de sălbateci, ci numai vreo doisprezece din ei prosternaţi.

Fără îndoială, adoratorii, schimbându-se mereu între ei, formau un fel de serviciu religios perpetuu.

— Dar, unde sunt ceilalţi? întrebă Raimondo.

— Mii de pipei E de prisos să ne mai batem capul! Acum când ştim unde e *Aerocul,* haidem direct acolo.

— Mi se pare greu de coborât în câmpie, observă Jean Bart.

— Nu, vom coborî pe partea pe unde am venit. Cu ajutorul cingătoarelor şi curelelor noastre vom putea face frânghia necesară şi ne vom coborî întâi pe treapta din stâncă, apoi pe cornişă şi pe urmă în râpă.

— Da, zise Marius, trei vor coborî uşor, dar al patrulea, care va trebui să rămâie sus ca să ţie frânghia – şi acela va fi Zomba pentru că e mai puternic – cum va face ca să se coboare?

— Nu va rămâne nimeni colo sus, zise Raimondo. Vom săpa în stâncă o gaură în care vom vârî o coadă de secure, de care vom lega frânghia şi când vom ajunge jos, va fi de ajuns s-o tragem cu putere ca să iasă de pe lemnul de care va fi prinsă.

— Bravo! aprobă Marius. Şi cum coada securilor noastre e foarte solidă, n-avem de ce să ne temem că se va rupe.

Puseră imediat în practică acea idee, lăsând în gaură securea cea mai stricată, de vreme ce trebuiau s-o piardă. Astfel, ajunseră până la treapta naturală, pe care abia încăpeau câteşi patru.

Zomba se lăsă primul în jos, iar Raimondo îi aluneca pe spinare. Marius şi Jean Bart, fără să se servească de frânghii făcură acelaş lucru unul după altul.

Ajunşi cu toţii pe cornişă porniră spre râpă. Dar, acolo îi aştepta o cursă. Nu bănuiseră că vreo câţiva indigeni îi văzuseră, pe când cercetau insula cu binoclul.

Când ajunseră în fundul râpei fură primiţi de cete de sălbateci care urlând, alergau din toate părţile, aruncându-se asupra lor.

Fură trântiţi la pământ, călcaţi în picioare, legaţi de mâini şi de

picioare cu liane solide şi fiecare fu luat în spinare de câte un indigen care porni în pas de cursă.

Timp de câteva minute rămaseră ca încremeniţi.

Dar, avură timpul să vadă că Zomba se retrăgea în râpă, probabil nefiind văzut de indigeni. Şi înţeleseră că se ascundea spre a încerca să-i elibereze.

Se feriră să-l strige şi binecuvântară, în gând, pe credinciosul servitor.

— Hotărât lucru, zise cu glas tare Raimondo, n-avem noroc cu sălbatecii din insula Paştelui. Iată nişte oameni dezarmaţi, care găsesc mereu mijlocul să ne învingă.

Caravana se opri, ca prizonierii să fie luaţi în spinare de alţi purtători, aleşi printre cei mai voinici; apoi porni din nou.

Indigenii erau cel puţin vreo două sute. Săreau mereu în jurul purtătorilor, agitând suliţele şi vociferând. Iar de prin toate colţurile, din dărâtul piramidelor şi al coloanelor ieşeau mereu grupuri de femei şi de copii, ţipând şi ţopăind în urma lor.

Ajunşi într-o vastă câmpie toţi se opriră.

Şi acolo, cercetaşii puşi în picioare şi ţinuţi de câte doi sălbateci văzură ceva extraordinar şi anume: o spânzurătoare, construită la perfecţie.

Părea foarte veche, dar foarte solidă.

— Ia uite! exclamă Marius. Insula asta e cea mai extraordinară din tot ce am văzut pân-acum. Iată acum şi o spânzurătoare ca în ţările civilizate!

— Fără îndoială, întrerupse Jean Bart, a fost construită de navigatori care au stat mai mult timp aici şi au crezut de cuviinţă să facă execuţii aproximativ legale.

— Ei bine, zise Raimondo. Cred că nu-şi vor da osteneala să întrebuinţeze forme legale cu noi. După câte văd, vor să ne spânzure.

— Mii de pipe! Doar n-o să-i lăsăm, zise Marius.

Dar cum în furia lui făcu o mişcare violentă, fu trântit la pământ de o duzină de sălbateci şi imobilizat.

Atunci, cercetaşii asistară la pregătirile, pentru spânzurarea lor.

Doi sălbateci se căţărară ca nişte maimuţe în vârful spânzurătoarei şi legară nişte liane solide de braţul rotunjit în aşa mod încât frânghiile puteau aluneca întocmai ca pe roata unei macarale. Şi înainte ca să se fi putut zbate cel puţin, fură atârnaţi de picioare cu capul în jos.

Lucru ciudat, nu li se luaseră armele, aşa că aveau fiecare: carabina în bandulieră, browningul în tocul de piele şi securea la brâu, afară de Jean Bart care-şi lăsase pe a sa înfiptă în peretele craterului.

Stând în poziţia aceasta, care nu era incomodă decât fiindcă făcea să le năvălească sângele la cap, văzură pe sălbateci aliniindu-se pe trei rânduri şi dansând un dans nebunesc în sunetele unui tam-tam de lemn în care bătea vrăjitorul tribului.

Îndărătul lor, femeile dansau şi ele în loc, bătând din mâini şi scoţând urlete ascuţite.

Deodată ca şi când insula ar fi conţinut o nesecată bogăţie de lucruri neaşteptate şi extraordinare, cercetaşii, care ţineau ochii deschişi cu toată poziţia neplăcută în care se găseau şi care putea deveni chiar periculoasă, văzură desfăcându-se rândurile dansatorilor şi printre ei precipitându-se un fel de lup care începu să danseze şi el în jurul strigoiului, care sta jos şi bătea din tam-tam.

Acel animal bizar, care trebuia să fie de o specie foarte rară, căci tinerii nu mai văzuseră nici unul de felul acela în numeroasele lor peregrinări – dansa pe picioarele dinapoi întocmai ca un urs.

Şi cu o nouă ardoare, cu strigăte mai ascuţite şi mişcări mai dezordonate, mulţimea reîncepu să danseze.

Femeile formară o horă în jurul horei formată de bărbaţi, dar învârtindu-se în sens contrar cu aceştia.

Dansul acesta ciudat ritmat era însoţit de gesturi cadenţate şi de o modulaţie de trei note, începând de la un ton jos la unul foarte ascuţit.

— Ei, Marius, zise Raimondo, imbecilii ăştia m-au legat prost. Lianele de la picioarele mele se desfac singure, dac-aşi voi aşi putea să mă desfac imediat.

— Fereşte-te să faci una ca asta! Ia seama să nu se desfacă mai bine, căci dac-ar prinde de veste le-ar lega imediat la loc.

— S-aşteptăm o ocazie mai bună, zise Jean Bart. Dacă ne-au spânzurat de picioare asta înseamnă că n-au intenţia să ne ucidă imediat. Poate că e o ceremonie specială religioasă ale cărei victime suntem.

S-aşteptăm mai bine şi să pândim momentul oportun.

— Să nu uităm pe Zomba! Mii de pipe, el e liber. Trebuie să dea târcoale pe-aici şi va veni îndată ce va putea.

Dar în poziţia aceea le era greu să vorbească şi cea mai mică

mişcare sporea ameninţarea de congestie pe care începeau s-o resimtă.

Tăcură, căutând să stea nemişcaţi, ca să nu imprime corpului lor acea legănare, care ar fi putut trage liana cu care erau atârnaţi, ceea ce ar fi fost foarte primejdios.

Câteva minute scena nu se schimbă. Dar, se auzi un urlet, care domină pe toate celelalte şi venind de dincolo de cele două cercuri formate de dansatori. Aceştia se opriră brusc privind spre câmpia de unde răsunase urletul.

Cercetaşii văzură pe un indigen ieşind din rândurile dezordonate şi vorbind şi făcând gesturi violente. Când tăcu se petrecu ceva, care uimi pe cercetaşi mai mult decât tot ce văzuseră până atunci.

Toţi, absolut toţi, o luară în goană nebună spre câmpie şi într-o clipă dispărură dincolo de creastă.

Nu mai rămăsese decât lupul.

— Mii de pipe! Ce înseamnă asta? Cred c-a venit momentul să te liberezi, Raimondo, ca să ne liberezi şi pe noi care suntem legaţi solid.

— Imediat!

Dar se simţi izbit de o masă, care se abătu asupra sa, făcându-l să se clatine puternic.

Auzi pe prieteni strigându-i:

— Lupul! atenţie. Raimondo! Ia-ţi revolverul.

Desfăcându-şi mâinile, Raimondo luă prima armă pe care o găsi: securea. Căută să vadă unde era lupul ca să-l lovească. Dar, animalul îi sări încăodată în spinare, muşcându-l la mână.

Lianele ne mai rezistând acelor tensiuni se întinseră şi se rupseră.

Raimondo căzu şi simţi pe lup sărindu-i în spinare. Văzu lucind în faţa sa dinţii ascuţiţi şi enormi şi avu timpul, înainte de a fi înhăţat de gât, să dea o puternică lovitură de secure în craniul bestiei. Gestul fusese însă rău calculat. Securea tăie adânc craniul şi căzu jos. Dar, bestia nu murise şi se încinse o luptă feroce. Raimondo zgâriat în mai multe părţi, avu într-o clipă hainele sfâşiate. Dar, nu simţea nici o rană gravă. Putu însfârşit să scoată revolverul de la brâu şi cum era dedesubtul animalului, îi trase trei gloanţe în burtă.

Animalul căzu peste el, umplându-l de sânge.

Dar Raimondo se ridică şi alergă la prietenii săi, care priviseră cu oroare acea luptă corp la corp, făcând sforţări disperate ca să-

şi desfacă mâinile şi picioarele.

Le tăie repede legăturile cu securea şi căzură cu capul în jos, din fericire de la o mică înălţime. Se ridicară şi un minut după aceea aveau mâinile libere. După câteva minute de tăcere şi nemişcare spre a lăsa sângele să circule normal în vine şi în artere, se priviră câteşi trei nedumeriţi.

— Nu vom pricepe nici odată misterele care se petrec în această insulă, observă Raimondo. De ce au fugit toţi deodată?

— Da, zău! Fugeau parc-ar fi văzut pe dracul în urma lor.

— Dar Zomba? întrebă Jean Bart.

Dar nu mai pierdură timpul să facă supoziţii şi după ce se orientară alergară în direcţia în care sperau să găsească aeroplanul.

Acesta era primul lor gând. Se gândeau că după aceea le va fi uşor să regăsească pe Zomba, care nu putea fi departe de râpa, unde se ascunsese de indigeni.

CAPITOLUL VII
Dar Zomba?

Ce se făcuse Zomba?

Când fu la adăpost în râpă, văzu cu multă linişte că indigenii luau pe sus, pe stăpânii săi.

N-avusese decât un gând, căutând să se ascundă, să fie liber spre a-i salva.

Dar, între timp, îi veni o idee.

— Stai bun, iei aeroplan!

Eu ştie unde este el. Eu privit bine colo sus. Eu duce unde e fără înşeli. Se gândi apoi că nu va şti să-l conducă. Dar îşi zise în acel aş timp că dac-ar reuşi să se urce într-unsul ar putea ţine la distanţă pe cei câţiva indigeni prosternaţi în jurul lui, mulţumită carabinei şi revolverului său.

I se părea că-şi amintea gesturile stăpânilor săi când puneau în mişcare aeroplanul. Se gândi c-ar putea să le execute şi să facă, dacă nu un zbor, cel puţin, viraje în jurul arenei, aşa încât să puie în imposibilitate pe indigeni de a se apropia. Cât pentru pârghia care făcea să vireze aparatul în cerc, era sigur că va şti s-o mânuiască, de oarece această era operaţia care-l interesase mai mult în conducerea aeroplanul!

Desigur îşi făcea iluzii cam mari asupra capacităţii sale de aviator, dar era un negru foarte inteligent şi prudent în acelaş timp; şi desigur, înainte de a pune mâna pe vreun instrument de comandă trebuia să aibă siguranţa că nu va compromite nici propria lui viaţă şi nici funcţionarea normală a *Aerocului.*

Şi, ieşind din râpa în sens contrariu aceluia în care porniseră sălbatecii împreună cu prizonierii devia spre dreapta, fugind cât îl ţineau picioarele spre arenă. Avu grijă să ia într-o mână securea şi în cealaltă revolverul.

După o jumătate de oră, de pe o înălţime, văzu întinzându-se în faţa sa vastul cerc în mijlocul căruia indigenii stau prosternaţi.

Cum aceştia erau cu faţa la pământ, iar în jurul lor nu mai erau alţii, Zomba se gândi că ar putea să se urce liniştit în aeroplan, fără ca ei să observe.

Cu mii de precauţiuni îşi execută planul şi făcu întocmai cum se gândise, aşezându-se în faţa volanului, în scaunul lui

Raimondo.

Atunci râse arătându-şi dinţii şi lăsând să-i scape un hohot sonor. Indigenii se ridicară ca împinşi de un resort.

— Stai rău! Stai rău!

Din fericire, cei doisprezece credincioşi nu erau înarmaţi. Şi fură atât de uimiţi, văzându-l instalat în aeroplan, încât câteva secunde nu se mişcară.

Zomba profită de acest prilej. Examină cu atenţie toate comandele, recunoscu pârghia pe care Raimondo o lăsa în jos ca să puie în mişcare elicea şi aceea pe care o ridica în sus ca să dea drumul motorului. În dreptul acelei pârghii erau marcate diversele forţe ale motorului; negrul, foarte observator din fire ştiu să puie pârghia de oprire la primul dinte, astfel încât aeroplanul nu porni prea repede.

— Stai bun! Stai bun!

Şi manipula imediat pârghia aşa cum se cerea.

Atunci, nu mai avu decât un scop: să menţie pârghia în aceeaşi poziţie şi cu cealaltă mână să facă să sune sirena.

Acel vuiet caracteristic ar fi ajuns şi la urechile cercetaşilor, îndemnându-i să se elibereze, profitând de panica pe care urletul sirenei l-ar fi provocat printre indigeni.

N-avea decât o teamă, destul de justificată şi anume: ca tinerii săi stăpâni să nu fi fost transportaţi atât de departe, încât să n-audă sirena.

Dar, o împrejurare neprevăzută îi fu de folos.

Adoratorii aeroplanului, fugiră urlând.

— Stai bun, stai bun, exclamă Zomba.

Şi cu o bucurie de nedescris constată că aeroplanul descria în jurul arenei un cerc perfect cu viteză moderată, neriscând să se izbească de nimic în cale.

Se feri să mai atingă alte comenzi, ca să nu tulbure acel mers liniştit şi regulat.

Şi făcând să fluiere sirena, se gândea:

— Când ei aude, ei vine!

În momentul acela cei trei cercetaşi alergau spre dânsul.

Şi observară că era aceiaşi direcţie pe care o luaseră şi indigenii.

— Mii de pipe! strigă Marius, neoprindu-se din fugă – dar merg toţi spre *Aeroc.*

— Vor ajunge înaintea noastră, asta e sigur, zise Jean Bart.

Dar deodată, se opriră brusc asemenea unor cai pe marginea

prăpăstiei.

— Auziţi? urlă Raimondo.

— Cred şi eu c-auzim!

— Dar e sirena! Mii de pipe! Acel urlet caracteristic nu putea fi decât al sirenei.

Sunetele se succedau la intervale regulate, foarte apropiate unul de altul; nu mai încăpea îndoiala. Şi raţiunea le spunea că era imposibil să fi fost indigenii, care o făceau să sune.

Şi ca să fluiere atât de puternic, aparatul trebuia să fie în mişcare. Cine-l punea în mişcare? Desigur că nu sălbatecii!

— Dar e Zomba! exclamă Raimondo.

— Mii de pipe!

— E Zomba! E Zomba!

Şi fugiră şi mai tare. Trecând de o creastă, văzură pe indigeni la câţiva paşi doar.

Înţeleseră abia atunci, că sălbatecul care năvălise în mijlocul dansatorilor, venise să-i vestească de cele întâmplate.

— Ar trebui s-ajungem înaintea lor, ca să nu mai fim prinşi, zise Raimondo.

— O! Aeroplanul îi va opri în faţă, noi, din spate, vom; trage. Sunt cuprinşi de panică şi de data asta îi vom învinge, mii de fulgere. Uitaţi-vă, cum îşi azvârl suliţele ca să poată fugi mai repede.

Era adevărat.

Cercetaşii vedeau la fiecare pas suliţe azvârlite în cale.

Ajunseră în urma sălbatecilor la vreo cincizeci de metri de circomferinţa exterioară a arenei. Văzură de acolo sus un spectacol care-i umplu de bucurie şi de oroare.

Indigenii se rostogoleau pe pantă.

Zomba, râzând cu gura până la urechi, mândru ca un amiral pe puntea navei sale, făcea să fluiere sirena.

Şi primii sălbateci, care se năpustiseră asupra aparatului, fură tăiaţi de elice, trântiţi de aripi, striviţi de roţi pe când sângele ţâşnea din toate părţile, iar membrele zburau prin aer.

O elice care se învârteşte chiar cu viteză moderată e un lucru teribil. Ea taie întocmai ca un brici.

La început, indigenii fanatici şi înnebuniţi de pierderea a ceea ce ei considerau emanaţie divină, nu se opriră văzând masacrul tovarăşilor lor.

Dar aeroplanul izbea, tăia, răsturna, era înspăimântător!

— Haidem! Nu pot tolera asta! strigă Raimondo.

Şi, alergând, cercetaşii, ajunseră în mijlocul mulţimii, care cuprinsă de o nebunie furioasă părea o turmă de oi surprinsă de o ceată de lupi, fugind în toate direcţiile, urlând, lovindu-se între ei, trântindu-se la pământ, ridicându-se, delirând.

Trecură printre mesele acelea în delir, fără să fie văzuţi.

Intrară în mijlocul arenei, care era complet gol, nici un indigen neîndrăznind să treacă prin spaţiul în jurul căruia evolua aeroplanul.

— Zomba! strigă Raimondo. Opreşte dacă poţi!

Zomba înţelese, că spre a opri trebuia să facă gesturi contrarii acelora care puseseră în mişcare aparatul.

Şi cu o linişte perfectă, împinse pârghia la locul ei.

Aerocul, după ce mai rulă puţin, se opri.

Dar tineri, care-l urmaseră, fugind, săriră la locurile lor respective înainte de a se fi oprit.

Zomba încălecă repede spătarul scaunului şi se găsi la locul său, lângă Jean Bart şi îndărătul lui Marius.

Dar indigenii, văzând că aparatul încetinea mersul, îşi recăpătară puţin sângele rece.

Şi când se opri se năpusti toţi asupra lui. Cu un urlet feroce.

— Foc! Foc! strigă Raimondo. Opriţi pe primii.

Marius, Jean Bart şi Zomba traseră mai multe focuri în sălbatecii, care veneau toţi din aceeaşi parte.

Cinci sau şase căzură, oprind pentru câteva secunde înaintarea celorlalţi.

Fu de-ajuns pentru ca Raimondo să lanseze elicea şi motorul cu toată viteza.

Aeroplanul pornind drept înainte, ajunse la extremitatea arenei, rulând cu viteză din ce în ce mai mare pe pantă ajuns la marginea craterului îşi luă zborul.

CAPITOLUL VIII
Santiago din Chile

Cei patru călători văzură, fără părere de rău, dispărând în depărtare, nefasta insulă a Paştelui, jurând să nu se mai întoarcă niciodată pe acolo.

În ce priveşte curiozităţile mult lăudate de primarul de la Punta Arenas nici nu-şi le mai aminteau. Nu uitaseră în schimb zilele de groază, de disperare, de primejdii mereu reînointe, pe care le trăiseră în mijlocul acelor curiozităţi fantastice.

Erau nerăbdători să se vadă în ţări civilizate spre a şterge efectele acelor zece zile de luptă, de hrană neregulată, de somn rău, de oboseli enorme, de emoţii de tot felul.

Voiră deci să se înapoieze în America pe calea cea mai directă – constrânşi fiind şi de provizia de benzină foarte redusă – mergând la Santiago din Chile, care era cel mai apropiat oraş important.

Voiau să rămâie câtva timp în această localitate, dar incognito, căci ştiau foarte bine că se bucurau de o faimă mondială, care-i făcea să fie primiţi pretutindeni cu serbări şi manifestaţii entuziaste. Şi nu voiau nici serbări, nici banchete, ci numai puţin repaos.

Apoi, urmând planul stabilit de mai înainte, voiau să se înapoieze la Punta Arenas spre a vizita, călare, sau pe jos, toată Patagonia.

Pentru câtva, timp aveau intenţia să renunţe la serviciile *Aerocului* potrivit pentru distanţe lungi, dar incomod în excursii prea mici.

Patagonia le stârnea curiozitatea, amintindu-şi că citiseră. O carte de Mayne Reed, întitulata: *„Popoare stranii”* care conţine câteva capitole despre ea.

Sperau să găsească acolo vechile obiceiuri descrise în acea carte, căci civilizaţia n-a pătruns decât foarte puţin în acea regiune.

Dar, aeroplanul i-ar fi încurcat, împiedicându-i de a pătrunde în pampasurile Argentinei, unde n-ar fi găsit benzină.

Pe când zburau peste Pacific discutau dacă trebuia să-l lase la Santiago, ducându-se cu vaporul la Punta Arenas, de-a lungul

coastei chiliene, ceea ce ar fi fost foarte plăcut, sau să-l lase chiar în acest din urmă oraş.

Dar în acest al doilea caz ar fi trebuit să se înapoieze la Punta Arenas ca să-l ia. Pe când în primul ar fi făcut acest drum cu vaporul de la Santiago la Punta Arenas, cu trenul de la Punta Arenas la Mendoza, care se găsea pe frontiera dintre republica Argentinei şi Chile, la două sute de metri de Santiago.

După ce ar fi parcurs toată Patagonia şi tot sudul Argentinei, ar fi reluat aeroplanul de la Santiago, zburând pe deasupra întregei Americi de Sud, spre a explora Paraguayul, Bolivia şi mai ales Brazilia, de la izvoarele Amazonului până la Oceanul Atlantic.

Plan admirabil care prezenta maximum de distracţie de vânători şi de aventuri.

Între insula Paştelui şi Santiago e o distanţă de 5500 kilometri aproximativ.

Cu două sute kilometri pe oră, *Aerocul* putea străbate această distanţă în patruzeci şi opt de ore.

Raimondo şi Marius luară pe rând comanda volanului, din şase în şase ore; la o înălţime mică atunci când marea era liniştită şi în timpul când sufla briza la 2000 de metri pentru a fi feriţi de curenţii atmosferici care mătură suprafaţa Pacificului.

Sosiră, nu la Santiago, care era în interior, la poalele munţilor, ci la Valparaiso, oraş de coastă.

Luară precauţiunea de a ateriza noaptea şi avură norocul să coboare lângă o factorerie destul de mare.

Colonul vorbea spanioleşte; dar cunoştea atâtea cuvinte italieneşti câte cuvinte spanioleşti ştiau cercetaţii şi astfel se putură înţelese.

Colonul fu foarte onorat şi mândru să găzduiască pe tinerii, despre ale căror isprăvi citise prin zare. Ei îl rugase să nu descopere secretul prezenţei lor în casa sa, decât abia după plecarea lor.

Şi, convinşi fiind, că era un om foarte cinstit, nu ezitară să-i încredinţeze aeroplanul, ca să-l păstreze tot timpul cât aveau să rămână în Patagonia.

Proprietarul factoreriei se numea Felipe Courico.

Cercetaşii se odihniră cu plăcere în pitoreasca factorerie. Demontară aeroplanul, îl curăţiră, înfăşurară motorul în paie şi în cârpe îmbibate în ulei, ca să nu fie deteriorat şi, împachetat îl aşezară într-un hangar pe care stăpânul factoreriei, ajutat de

servitorii săi şi de cercetaşi, îl despărţi în două printr-un perete de scânduri, în dosul căruia îl închiseră.

Nimeni nu-l putea atinge acolo şi la întoarcere erau siguri să-l vor găsi intact.

Cedând sfaturilor lui Felipe Courico, hotărâră să se ducă direct la Buenos Aires, nefiind multe vapoare de la Valparaiso la Punto Arenas; şi chiar acelea care erau ne fiind decât vase comerciale care oprindu-se în toate porturile făceau curse într-un timp foarte lung.

Pe când, ducându-se la Buenos Aires cu trenul, puteau găsi acolo multe vapoare, care, îndreptându-se spre sud treceau prin strâmtoarea Magellan spre a se duce în insulele oceanice.

Trecând prin strâmtoarea Magellan se puteau opri la Punta Arenas.

După ce pregătiră toate şi se repauzară suficient, cercetaşii îmbrăcară haine obişnuite, pe care proprietarul factoreriei le cumpăra de la Valparaiso şi se duseră să viziteze capitala. Santiago din Chile, la 120 kilometri în linie dreaptă de la Valparaiso, care e portul său la Pacific, e un mare şi frumos oraş.

E destul de original, contrar majorităţii marilor oraşe americane, de o banalitate exasperantă cu străzile lor paralele şi perpendiculare.

Curiozitatea principală o formează aşa numita *alameda* sau cale, umbrită de patru şiruri de plopi înalţi, largă de 80 metri şi lungă de 5000 care se termină la Mapocho, larg torent cu ţărmurile uscate.

Acest torent are puţina apă din pricina canalelor care erau mai sus de Santiago, pentru uzul oraşului pe care-l străbat în toate sensurile, fie pe sub cerul liber fie pe sub bolte, contribuind la curăţenia şi înfrumuseţarea lui.

Numeroase poduri trec peste acea albie secată. Unul foarte vechi are zece arcuri de fier, ale căror stâlpi au deasupra platforme închise ce servesc de magazii dând ansamblului un aspect foarte pitoresc.

Santiago e un oraş monden şi luxos, pe când comerţul e concentrat aproape tot la Valparaiso; locuitorii sunt mari proprietari, bancheri, oameni de afaceri, deprinşi cu viaţa luxoasă.

Şi tinerii gustară plăcerile vieţii mondene, după înspăimântătoarea viaţă printre sălbatici, conduşi de colon, care avea numeroase cunoştinţe distinse cărora îi prezintă ca pe fii

unui frate al său, stabilit în Italia.

Fură sărbătoriţi, dar bineînţeles fără ovaţiile care li s-ar fi făcut, dacă s-ar fi ştiut cine erau.

Dar, după o săptămână de lux şi de plăceri, farmecul monden care-i repauzase după atâtea oboseli şi emoţii diverse se risipi şi îi obosi.

Se înapoiară la factorerie, unde îmbrăcară uniforma lor obişnuită, adăugându-i o manta lungă cu glugă; puseră în două mari valize pe care le ducea Zomba, armele şi muniţiile şi după douăsprezece zile îşi luară adio de la bunul colon, care prinsese dragoste de dânşii ca şi un tată.

Dar, în acel scurt timp se obişnuiseră cu limba spaniolă; şi cu puţină spaniolă şi cu engleza pe care o vorbea Jean Bart se puteau descurca în toată America de Sud.

Întâi, făcură cunoştinţă cu un bogat proprietar chilian, de la care aflară că oraşul Rosario de Santa Fe era extrem de interesant.

Dar, cum nu era în drumul lor, schimbară trenul, la staţia Villa-Mercedes, de unde pornea linia spre Rosario.

Intenţionau să se oprească vreo câteva zile şi apoi să meargă de acolo la Buenos Aires.

După două zile de la plecarea din Valparaiso coborâră la staţia Rosario, unde traseră la un hotel ca să se repauzeze. Noapte, înainte de a vizita regiunea, pe care fluviul Parana o race foarte pitorească şi oraşul care e al doilea al Argentinei prin bogăţia, comerţul şi populaţia sa.

Fluviul Parana e navigabil şi oraşul serveşte de port, primind navele de pe mare, fiind legat de restul lumii prin vreo cincisprezece linii de navigaţie.

Cercetaşii se gândeau că vizitând Rosario şi Buenos Aires îşi vor face o idee destul de clară despre oraşele Argentinei.

Făceau bine că se distrau şi studiau în ţări civilizate căci destinul le rezerva în Patagonia aventuri care aveau să-i depărteze multă vreme de orice urmă de civilizaţie, făcând du-i să trăiască o viaţa, cum nu mai trăiseră pân-atunci.

Ei o visau cu nerăbdare, abia aşteptând ora să se îmbarce la Bueno Aires, pentru Punta Arenas şi mai ales să plece de la Punta Arenas spre Patagonia.

Dar, după cum vom vedea, acel plan avea să fie stingherit de capriciul destinului.

Citiţi urmarea în fascicula nr. 28 a CELOR TREI CERCETAŞI:

PRIZONIERA PATAGONILOR.

16 Pagini EXEMPLARUL

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI